

RECVLL

revista blanenca

-UN VIATGE EN EL TEMPS-

IES SA PALOMERA, curs 2009/2010

DEPARTAMENT: Llengua i literatura catalanes

A vegades és saludable
també fer una pausa i
recordar la fusta d'on hem
estat tallats per ésser-hi
fidels. I amb la servitud
a Blanes, de més a més.

Benet Ribas

ÍNDEX

1. Introducció.....	4
2. Primera premsa blanenca.....	6
2.1 Què sabem de la premsa blanenca? Com i per què va sorgir? Quina va ser la primera publicació a Blanes.....	6
2.2 Què sabem llavors de Joan Benejam i Vives, el primer home que va fer possible la premsa a Blanes?.....	7
2.3 La comercialització de la premsa a Blanes.....	7
2.4 La premsa i el context polític, cultural i social d'un país.....	8
2.5 Inicis de la revista <i>Recvll</i>	9
3. Anàlisi dels números i períodes més representatius per a la revista.....	12
3.1 Anàlisi del primer número de la revista <i>Recvll</i> de blanes – 1920.....	12
3.2 Anàlisi del setè número de la revista <i>Recvll</i> de blanes -1927 (primer número imprès).....	23
3.3 La dècada dels 30.....	29
3.4 Un any polèmic. Discrepàncies polítiques, la Guerra Civil (del gener al juliol de 1936).....	32
3.5 Anàlisi de l'últim número de la revista (674), abans de ser censurada amb la Guerra Civil Espanyola l'any 1936.....	49
3.6 Anàlisi del número 675, primer número després de la Guerra Civil Espanyola el 1949.....	54
3.7 Retorn de Llibertats.....	60
3.8 Blanes demòcrata.....	67
3.9 La Represa.....	70
3.10 La revista a l'actualitat.....	72
4. Les arrels, "l'avi".....	79
5. Els Premis <i>Recvll</i>	83
6. Conclusions.....	88
7. Bibliografia.....	90

8. Annex.....	92
8.1 Entrevistes.....	92
8.1.1 Entrevista a Pere Reixach.....	92
8.1.2 Entrevista a Salvador Roca.....	99
8.1.3 Entrevista a Quim Robert.....	105
8.1.4 Entrevista a Joaquim Abril.....	108
8.1.5 Opinió d'Aitor Roger.....	114
9. Fotografies representatives.....	117

1. INTRODUCCIÓ

L'objectiu d'aquest Treball de Recerca és l'anàlisi de la revista blanesca *Recvll*, des dels seus orígens fins a l'actualitat. És imprescindible, a més, referir-me a altres revistes publicades amb anterioritat donat que van influir decisivament en la revista que presento.

Sobre la revista *Recvll*, i sobre la premsa en general a Blanes, ja hi havia dos treballs de recerca fets: *Aproximació a l'estudi de la revista Recvll i Blanes i la seva premsa*, la qual cosa em va neguitejar, ja que vaig pensar que seria realment difícil aconseguir fer un treball diferent i de qualitat, i que ressaltés per sobre d'aquests (tenint en compte que ambdós treballs van ser valorats amb un excel·lent) . Tan un estudi com l'altre s'havien centrat en la dictadura del general Franco, que és una de les èpoques que, periodísticament parlant, té molt d'interès.

En conseqüència, vaig decidir estructurar el meu treball d'una manera força diferent de com ho havien fet els meus companys anteriors. Em vaig proposar de veure l'evolució de la revista, però girant l'enfocament dels altres dos treballs: en comptes d'explicar l'evolució de la revista a través de la història d'Espanya, de Catalunya i de Blanes, volia explicar la història a través de l'evolució de la revista. I per fer-ho vaig trobar interessant analitzar en profunditat aquells números més representatius, ja fos per les seves dates, per comentaris que havia sentit... .

Així doncs, en aquest treball, podreu trobar l'anàlisi del primer número de la revista, any 1920; l'anàlisi del primer número imprès, any 1927; l'anàlisi de l'últim número de l'any 1936; i del primer de l'any 1949; l'anàlisi del número on apareixien diferents articles sobre la mort del general Franco; i un repàs d'algun número de l'actualitat, fent sempre esment de tots els períodes que no analitzava amb tanta dedicació, com la dècada del 1930 o 1960.

Cal dir que molts dels fragments que comento d'alguns dels números més representatius (sobretot aquells exemplars dels inicis) presenten moltes faltes ortogràfiques, ja que encara no se seguia la normativització de Pompeu Fabra. Per això trobo adient esmentar-ho, ja que realment és una característica a destacar. D'aquesta manera, cada cop que faci referència a algun dels fragments que comenti, no tornaré a marcar les errades.

Amb aquestes diferents anàlisis, a més d'estudiar la història de la nostra vila i del nostre país en general, el que realment pretenia, era veure l'evolució de la llengua, l'estructura, els fonaments... d'una revista des dels seus inicis fins a l'actualitat.

És a dir, el meu objectiu era estudiar tot allò que ha format i forma part del *Recvll* i estar més a prop de comprendre el seu funcionament, i poder gaudir del privilegi de formar-hi part en qualitat de col·laboradora literària de la revista.

La realització d'aquest treball ha suposat una intensa recerca de documentació que s'ha realitzat fonamentalment a l'Arxiu Municipal de Blanes i, en menor mesura, a la Biblioteca Comarcal de Blanes.

També he gaudit de l'ajut de força fonts orals, que són realment les que més informació m'han proporcionat.

A part de l'anàlisi de números de revistes representatives abans esmentades, he trobat adient incloure dos apartats més: un dedicat a Joaquim Ruyra -per la seva dedicació i implicació dins la revista-, i un altre, als *Premis Recvll* -uns premis literaris de gran transcendència arreu de Catalunya, València i les Illes- que han estat possibles gràcies a la tasca realitzada per la revista del mateix nom que es va proposar de mantenir la cultura i la llengua catalana malgrat les diferents etapes històriques per les quals va haver d'existir.

PRIMERA PREMSA BLANENCA

2.1. Què sabem de la premsa blanenca? Com i per què va sorgir? Quina va ser la primera publicació a Blanes...?

Aquestes són algunes de les preguntes que ens podem plantejar si som de Blanes i si ens interessen les diferents troballes que s'han dut a terme a partir de la historiografia local i de diversos historiadors de Blanes .

Com que tot estudi ha de tenir un inici clar, començaré fent un seguiment de la premsa de Blanes des de la primera publicació blanenca fins arribar a aquella que realment m'interessa, la revista *Recvll*, i si em captiva especialment és perquè va ser de les primeres revistes a aparèixer i de les poques que avui dia encara tenim entre nosaltres.

Quan parlem de la primera publicació blanenca ens estem referint a *La Legalidad*, promoguda per Joan Benejam i Vives.¹ Sobre aquesta publicació es té poca informació perquè hi ha *una manca de verificació per part dels historiadors* ja que es va parlar i escriure (concretament Alemany i Borràs² i Ruyra³ el 1922, just quan acabava de morir) sobre la tasca de mestre i editor de Benejam, però mai es va dir res del seu republicanisme. La causa potser, és que havia passat molt de temps entre la publicació de *La Legalidad* i la mort de Benejam.

Malauradament, de la revista *La Legalidad*, no se'n va guardar ni un sol exemplar a Blanes, els contactes es van perdre ja que Benejam era de Ciutadella, les notícies de premsa van estar mal interpretades per Alemany i Ruyra, i els que realment sí que el coneixien, recordaven molt poques coses sobre ell.

¹ Primer home que va fer possible la premsa a Blanes.

² Uns dels primers col·laboradors de *Recvll*.

³ Joaquim Ruyra, famós escriptor que fou imprescindible als inicis de *Recvll*.

2.2. Què sabem llavors de Joan Benejam i Vives, el primer home que va fer possible la premsa a Blanes?

Benejam era un home apassionat, un home amb estudis. A més de pedagog fou publicista i escriptor. Arribà a Blanes *amb aires republicans* després d'haver finalitzat els estudis a Barcelona. En el seu primer destí professional edità *La Legalidad*, plena d'articles republicans, i defensà la cultura *com eix vertebrador d'homes i ciutats*.

La Legalidad, *periódico semanal literario, científico, industrial y de noticias*, va aparèixer sense el nom del director, però semblava ser el mateix Benejam, a causa de la seva presència reiterada i de diversos pseudònims que va fer servir.

Va ser un periòdic que va durar poc: va aparèixer per primer cop l'1 de març de 1868 i va morir el 29 de gener de 1869; tenia quatre pàgines i es publicava dos cops al mes. Només se'n van publicar 48 números.

La publicació va tenir tres noms: *La Legalidad*, *El Blanense* i *El Blandense*. Aquests canvis de nom es van produir a partir de la iniciativa del periòdic o dels lectors.

El projecte més important d'aquesta revista republicana va ser la creació d'una biblioteca pública, la qual cosa va provocar molts enrenous i va acabar amb el setmanari; així, en l'últim número trobem un escrit, segurament del mateix Benejam, que diu:

“Presintiendo consecuencias que no deseamos arrastrar, en uso de nuestro derecho, precipitamos el fin de EL BLANDENSE. Los que se hallen en cuentas pendientes con esta administración sírvanse pasar por ella, ó de otro modo los que residen fuera, para su solución inmediata.”

2.3. La comercialització de la premsa a Blanes

Es torna a parlar de premsa blanenca en el moment que es produeix la seva comercialització. Una breu exposició d'aquesta premsa blanenca seria la següent:

La Costa de Llevant (1894 – 1916), *El Altaya* (1896,1897), *Revista Médica Rural* (1896 – 1897), *El Porvenir* (1896), i *El Eco Farnense*.

La Costa de Llevant va significar l'arribada de la Renaixença a Blanes. Des del primer número, presenta el propòsit de *fer un diari des de Mataró a Blanes, defensant francament el catalanisme*. Presenta dos emblemes que posteriorment trobarem a *Recull: Déu i pàtria*.

Dins d'aquest període de *La Costa de Llevant*, la Junta Directiva, el febrer de 1895, va fer retirar tots els periòdics als quals no estigués oficialment subscripta la societat. Com és normal, l'actitud dels joves no va passar desapercebuda, i van ser ells (els joves) els que van intentar crear el periòdic que duria per nom *Blanda*, el qual, finalment, no va arribar a sortir.

L'Altaya es fundà el 22 de novembre de 1896, dirigida per Badomero Trullàs. Es presentava com un setmanari que sintetitzava els seus ideals amb la frase *ateos en política, creyentes en religión*. Podem esmentar també **El Porvenir**, revista que va establir una relació de confrontació amb *Altaya*, ja que aquesta la desqualificava sovint.

2.4. La premsa i el context polític, cultural i social d'un país

Però si deixéssim aquí les notícies que hem aconseguit sobre aquests diaris o aquestes revistes quedaria tota la informació escapçada. Perquè, com és evident, la premsa cal analitzar-la dins del seu context polític i social, ja que la capacitat de la premsa i la influència d'un periòdic en la societat pot ser molt variable i està relacionada amb molts condicionaments que cal tenir presents. Evidentment, doncs, seguint aquest raonament arribem a la conclusió que utilitzar la premsa com a instrument de recerca històrica exigeix contextualitzar al màxim un determinat periòdic, i els seus tiratges, els seus col·laboradors, els temes que s'hi tracten, l'enfocament que es dona a aquests temes...

I això és el que he dut a terme en aquest Treball de Recerca amb la revista *Recvll*, tot i que en un principi m'hauria agradat fer-ho d'una manera més general, abastant tota la primera premsa blanenca, cosa que hauria representat un treball massa extens, potser, i no era el cas. O sigui que, finalment, he trobat més interessant centrar-me en una única revista de Blanes, el *Recvll*, la més antiga que encara es conserva i de la qual pugui extreure tots aquells trets que m'ajudin a conèixer amb més profunditat la premsa i, consegüentment, el meu poble, Blanes.

Així doncs, com he fet anteriorment amb les altres revistes i periòdics, començaré amb una aproximació històrica, el com i el per què del *Recvll*, i seguidament m'endinsaré de ple en els primers números, les publicacions de 1920, analitzant acuradament cadascun dels apartats, llengua, forma, temes... per tal de poder comprendre junt amb les anàlisis posteriors més actuals, l'evolució de la revista, i el progrés d'un projecte que, iniciat per joves, s'ha convertit avui dia en una de les revistes més venudes i populars a Blanes.

2.5. Inicis de la revista *Recvll*

El 12 de juny de 1920 neix la revista *Recvll*. Les persones que fan possible aquest naixement són uns nois, fills de petits comerciants i menestrals sortits tot just de col·legi. Encara avui dia continua sent una de les principals publicacions blanenques. La revista neix amb el nom de *Recull d'Or*, però aviat escurça el nom a *Recvll* i apareix quinzenalment. Tenia una finalitat plenament literària, de caràcter catalanista, remarcant el lema de Déu i Pàtria.⁴

Les ànimes de la publicació eren en Salvador Cornellà -la revista va ser fundada a la seva llibreria, al carrer Ample, "La Botigueta"-, en Francesc Balliu, en Fèlix Andreu,

⁴ Aquest lema ens recorda la Renaixença Catalana, que duia un lema molt semblant: Déu Pàtria i amor.

La Renaixença és un moviment cultural català del segle XIX. El seu nom sorgeix de la voluntat de fer renéixer el català com a llengua literària i de cultura després de segles de diglòssia respecte al castellà

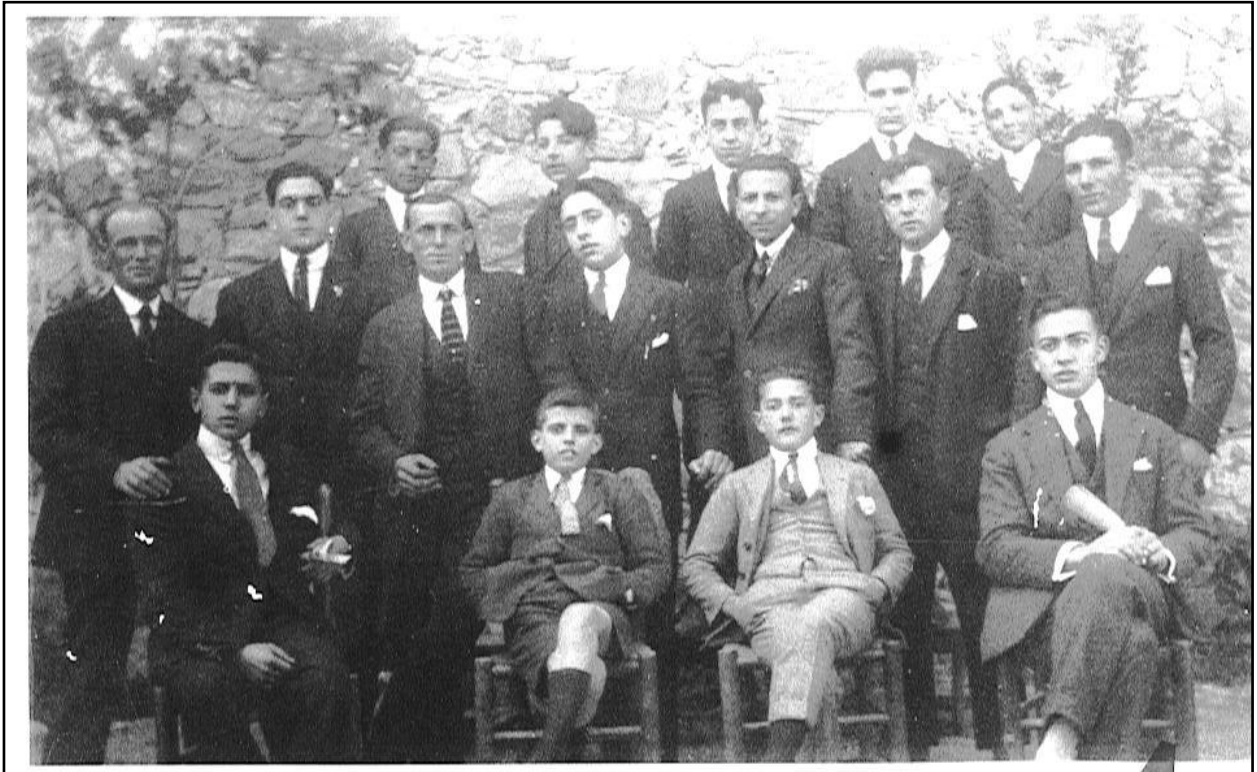
en Joan Abril, l'Agustí Andreu, l'Emili Bitlloch, en Joaquim Alemany, en Salvador Roig, en Joaquim Sagrera, en Francesc Cruz i l'Enric Roch. Al seu voltant s'hi aplegaren una mena d'escolanets: Pere Puig, Francesc Puig, Josep Mestres, Joan Llambí i Benet Ribas.

A partir de 1925 la revista va esdevenir setmanari, i va augmentar el nombre de pàgines. A partir de 1930, comença a plantejar-se la comercialització com a forma de difusió de les seves idees, però l'operació no acaba de sortir bé, i torna a ocupar-se plenament de Blanes.

Es creà també la *Casa Recull*, en una part de terreny on posteriorment es va aixecar Correus i Telègrafs, la Biblioteca Recull i la Secció Dramàtica Recull.

Aquesta revista sempre ha mostrat la seva intenció i els seus objectius reiteradament en diversos números i publicacions al llarg del temps. Però una de les més significatives que hi ha es troba en el número 15 del 'periòdic quinzenal Recull d'Or', del 27 d'abril de l'any 1929. L'article es titula "L'acció de la Joventut", firmat pel seu director d'aleshores, Salvador Cornellà i Rivas:

"Som una agrupació per poder anar tots units; tenim periòdic per donar a conèixer els nostres ideals de Déu i Pàtria; tenim protectors disposats sempre a sacrificar-se pel nostre bé. Què més volem? Doncs, endavant. Que no ens retinguin els treballs i les burles de la joventut indiferent que, nosaltres, amb voluntat, abastarem totes les obres que ens proposem."

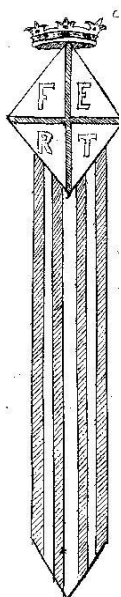
Primers joves que van fer possible la revista. Agrupació inicial.

3. ANÀLISI DELS NÚMEROS I PERIODES MÉS REPRESENTATIUS DE LA REVISTA RECVLL

3.1. ANÀLISI DEL PRIMER NÚMERO DE LA REVISTA RECVLL DE BLANES - 1920

3.1.1. L'estructura externa

3.1.1.1. La portada

De seguida que tenim a les nostres mans el primer número de la revista *Recvll* de Blanes, que va aparèixer, com ja hem dit abans, l'any 1920, advertim que la portada era senzilla, de la mida d'una quartilla, amb el títol de *Recull d'Or* a la part superior, centrat, a l'esquerra un escut i la bandera de Catalunya en forma 'punxant'⁵ a la part inferior de la quartilla,⁶ un subtítol o un aclariment: “Manuscrit d'escriptors novells”.⁷

Tota la portada destaca per la seva senzillesa, sobretot perquè, a més, està feta a mà.

3.1.1.2. Les diferents seccions

Tot i que sovint les diferents seccions de què consta aquesta revista en els seus orígens no estan indicades, hem pogut observar que sí que es poden diferenciar diversos apartats. Comprovarem que la durada de cada apartat no era proporcional

⁵ Escut que els regidors de Blanes varen adoptar al segle XVIII, i que tenia el significat següent: “Fortitudo ejus Rodium tenuit” (El seu esforç va salvar Rodes).

⁶ Mesura de paper que equival a la quarta part d'un plec. Les seves dimensions exactes són de 15cm x 21cm. Un plec tenia originàriament la mida de dos fulls i un full, de dos quartilles. S'anomenava quartilla perquè era la quarta part d'un plec de paper.

⁷ Mostra el prestigi que ells mateixos s'atorgaven des dels inicis del diari.

als altres, sinó que des d'un bon començament prioritzaven més la literatura i els entreteniments que les notícies, i sempre buscaven tenir algun lligam amb el lector (novel·letes inacabades, endevinalles...).

Per treballar l'estructura externa de la revista *Recvll* a partir d'aquest primer número, hem anat confegint un esquema general amb els diferents apartats que hi hem trobat, per poder-lo fer extensiu, després, als números posteriors d'aquest mateix any 1920.

Així doncs, hem diferenciat quatre seccions: literatura, notícies (en principi locals i religioses), entrevistes, entreteniments/literatura popular. En números posteriors trobarem nous apartats, però podríem dir que els més rellevants, almenys en un començament, van ser els esmentats, tot i que posteriorment es dona més importància a uns que a uns altres.

En aquest primer número trobem:

- Una portada (la primera que trobem i la més senzilla)
- Dues pàgines de presentació (“Als nostres lectors”).
- Tres pàgines i mitja de notícies.
- Una petita entrevista que dura poc més d'una pàgina
- I la resta, literatura i entreteniments.

Tots aquests apartats els trobem alternats, però sense cap dubte els que més sobresurten són els entreteniments i la literatura, segurament perquè són els més abundants i els que demanen més la participació del lector.

3.1.1.3. El tipus de lletra i les il·lustracions

És un número escrit a mà de principi a fi, amb una cal·ligrafia antiga, d'aquelles que ensenyaven a escola i que tothom havia d'aprendre i fer igual (tots els escrits presenten una mateixa cal·ligrafia). Per escriure, tots els redactors s'ajudaven d'una pauta de línies horitzontals que s'aprecia a sota dels textos. Cada escrit, estigui dins de l'apartat que estigui, ve signat pel seu autor, menys el primer, que el signa *La Redacció*.

Troblem un total de quatre il·lustracions, totes elles en blanc i negre. Dues d'aquestes il·lustracions són firmades per Ruiz, i les altres dues per Salvador Cornellà. Les il·lustracions de Salvador Cornellà són molt més detallistes i més treballades.

Un altre tret característic d'aquesta estructura externa que estem analitzant és que les pàgines no estaven numerades, i que presentaven els apartats sense cap mena de separació ni incís que fes saber, al lector, que havia canviat completament de tema o de secció: simplement els anaven alternant cadascun amb el seu títol respectiu.

3.1.2. L'estructura interna

3.1.2.1. L'editorial: “Als nostres lectors”

Es comença amb aquesta salutació la nova revista que farà obrir els ulls a molts blanencs des d'un punt de vista plenament quotidià i senzill. Podríem dir que neix *la revista de tots, la revista del poble*.

Centrant-nos en l'estructura interna, començaré parlant del primer article que trobem en aquest primer número: “Als nostres lectors”. Aquest primer escrit

justifica la creació de la revista tocant diversos punts que amb el temps i el creixement de la revista veurem més desenvolupats. Explica que pretén convertir-se en una mena de periòdic-biblioteca, a fi de tenir una mostra de passat i present blanenc en tot moment. Una altra dada molt important que hi trobem és l'edat dels escriptors: *nosaltres pobres joves, que contem escassos los divuit anys.*⁸

Però tot i aquesta *escassa* edat, es creixen davant l'escriptura i parlen amb enyorança en anomenar els infants o la seva *grama* passada. No obstant això, no abandonen mai el caràcter humil; el primer escrit acaba fent-nos un resum del que trobarem en aquest *magnífic periòdic de caire local* en els pròxims números. Acaba l'escrit firmant com 'LA REDACCIÓ'. (Més endavant trobarem que la redacció són tots aquells que escriuen els diferents tipus de textos, ja siguin literaris, notícies... però que sempre es van repetint els mateixos *escriptors*. Cal dir també que és un periòdic que comença amb una certa inseguretad de part dels mateixos joves que el creen, però amb moltes ganes que arribi al poble i que prosperi.

3.1.2.2. “El Cassa nius”

Així doncs, seguim amb el segon escrit d'aquest primer número del *Recvll* que analitzarem pam a pam per poder conèixer exactament els seus orígens i el perquè de tot plegat.

Aquest segon escrit, “El Cassa nius”, estaria dins del que hem anomenat literatura, i per primer cop ve signat pel seu autor: Lluís Roch. Es tracta d'una petita historieta a la qual li podríem trobar el 'doble' sentit ja que parla de llibertat i de dret. Aquí ho fa des d'un punt de vista potser infantil, però hi podem trobar un rerefons patriòtic o reivindicatiu anant una mica més lluny (no hem d'oblidar que és un periòdic creat per joves amb la intenció de ser sentits i de reivindicar, anunciar i informar del dia a dia i per què no, del passat, i que per aconseguir-ho fan servir els recursos més senzills i entenedors, com pot ser el simple conte o la simple historieta de

⁸ Recull d'Or, núm. 1, primer escrit

cadernerer, com trobem en aquest cas). Aquesta historieta té només una sola pàgina de durada.

3.1.2.3. “Episodis que fan riure”

Seguim amb un altre apartat. En aquest cas és una entrevista.

Porta per títol “Episodis que fan riure – entrevista a en Pep Sec”. Trobem que és simplement, un entreteniment més per fer passar una bona estona al lector, però sense deixar de parlar d’alguna cosa important (com veiem anteriorment amb el conte de les cadernerer). En aquest cas, ens explica, en forma d’entrevista la cita de dos amics que feia molt de temps que no es veien, i la seva conversa. Aquesta conversa, que sembla que no presenta cap interès en un començament, desemboca en un tema molt interessant: el treball. Podem suposar la mala situació, la mala època que deuria estar passant la gent d’aquí, ja que l’amic diu que perd el negoci i que marxa a *L’Amèrica* perquè això és el que li diuen els seus somnis.⁹ Aquesta entrevista ve signada per Josep Ruiz, que és el mateix que fa les il·lustracions.

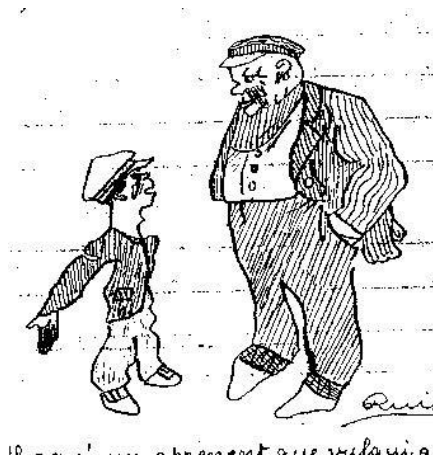
⁹ Després de la guerra de la independència, Catalunya queda submergida en un període de fam i decadència. D’aquesta manera, la població del segle XX fugí de la pobresa buscant millors condicions de vida. Per fer-ho, s’embarcaven i s’arriscaven a travessar l’Atlàntic per arribar a les Amèriques.

3.1.2.4. Poesia

En aquest cas, un poema anomenat “Les onades”; un poema de deu versos i amb una rima no gaire marcada. Trobem versos que rimen en consonant, d’altres solts i altres assonants, però sense seguir un esquema concret. Sembla més un entreteniment per al lector que no pas un exercici literari seriós.

3.1.2.5. “Màximes traduïdes del francès”

Tornem a trobar una mena d’historieta, lligada amb un diàleg i una il·lustració, anomenada “Màximes traduïdes del francès”. Primer sembla ser una mena de reflexió o confessió d’allò que és bo o està bé, i després, tot seguit de la petita il·lustració que torna a firmar Ruiz, trobem un diàleg curt entre un home gran (ho veiem a la il·lustració) català, i un nen o jove castellà que confon les seves paraules.

3.1.2.6 “Secció local”

I per fi trobem les notícies! Una secció anomenada “Secció local” que, com la major part de la revista, presenta un to religiós i patriòtic.

Comença parlant de la processó de corpus (“Profesó de Corpus”), amb una notícia anomenada *La Profesó del Corpus*. Parla del que van fer pas a pas.

Així doncs, fa una primera menció de la processó parlant de la cercavila dels petits músics de la vila, que feia molt que no l’havien vist.¹⁰ Després d’aquest petit aclariment, comença a parlar de la processó en si. Anomena els horaris, l’acompanyament de la música (ja anomenat anteriorment), i els carrers per on passava aquesta processó (veiem que fins i tot els noms dels carrers els escrivien igual que els parlaven, és a dir, de la manera més col·loquial i de vegades canviant-los el nom i tot). Per acabar parlant de la processó menciona els seus *pesidonistes*.

Segueix amb les notícies amb un altre apartat dins d’aquestes: ‘Vetllada al Colegi del P M de la S.Família’. Aquesta petita notícia, una mica més llarga que l’anterior (que no arribava ni a una pàgina) ens parla del que anomenaríem ara *una festa de final de curs*; però a diferència d’ara, aquí ens diu que l’acte prioritari en aquesta *festa* era l’homenatge al director, i que tot i que en aquest cas estem parlant d’una escola religiosa, mai hi faltava alguna figura que ens ho fes recordar (ens parla de la presència del Reverend Sr Rector, el Diputat Provincial, Reverend Superior...).

També veiem com prioritzaven la literatura i la música, i com tot el jovent estava relacionat amb aquestes dues arts, ja que a part presentar-nos aquest acte com a un acte *religiós*, ho fa també com a una vetllada *Literària-Musical*.

Seguim amb les notícies parlant ara de teatre. Una notícia que no ocupa més de mitja pàgina, i que sembla que més que una notícia sigui un petit incís per augmentar el prestigi de la redacció. Aquest petit incís porta com a títol ‘L’Ànima és meva’, mateix nom que duu l’obra.

¹⁰ *Recvll* núm.1: ¡Cuans anys feia que no’ls havíem vist!

Saltem de notícia, però no de tema. Continua el drama, amb *El Ferrer de Tall*, notícia que trobem sota el títol de ‘Centre Catòlic’. A diferència de la notícia anterior, aquesta ens explica els fets amb més detalls i va destacant allò més important.¹¹

3.1.2.7. Entreteniments i literatura popular

Si continuem analitzant detalladament el primer número de la revista *Recvll* ens trobem amb un altre apartat, el dels entreteniments i el que nosaltres hem anomenat *literatura popular*. Els treballem plegats perquè considerem que tots dos subapartats tenien l’objectiu comú d’entretenir i de divertir els lectors.

Es tracta d’un concurs, “Concurs 1”, que porta com a subtítol “¿Quina estació m’agrada més i per què?”.

Per respondre aquesta pregunta cada participant feia servir un petit rodolí i finalment firmava amb el seu nom. Aquí trobem el guanyador de cada estació menys de la tardor. Per què? Doncs perquè, l’hivern es repeteix dues vegades, perquè una de les petites “poesies” va dedicada al mateix *Recvll*, firmada per Antonia Cornellà, família segurament d’en Salvador Cornellà.

*En quatre versos os diré
que l'hivern m'agrada més
per estar a la vora del foc
per llegir el Recull d'or*
Antonia Cornellà

¹¹ Veiem en una pàgina i mitja dues maneres bastant diferents d’explicar un mateix tema, segurament per ignorància o, fins i tot, per interessos.

Després dels fragments de la novel·la *Romà el bandoler* que vénen a continuació, trobarem la segona part d'aquests *entreteniments i literatura popular* en forma de rodolins...

3.1.2.8. “Romà el bandoler”

Passem altre cop a la literatura, amb l'inici d'una petita novel·leta titulada *Romà el bandoler* -Noveleta original d'en Salvador Cornellà-, que s'anirà allargant número a número, convertint-se en una manera més de retenir els lectors. Comença sent un escrit repetitiu i mal estructurat, però una manera molt bona d'entreteniment i de lectura, un recurs útil que amb el pas del temps anirà desapareixent però que en el seu moment donà els seus fruits, ja que aquest *Seguirà* del final de cada número provocava que els lectors esperessin el número següent de la revista. I la veritat és que estava ben pensada la *posició* d'aquest escrit, ja que com que se situa al final del número, implicava haver de fer una fullejada als altres apartats de la revista.

Les il·lustracions que trobem en aquesta primera part de la novel·leta estan fetes pel mateix Cornellà. Breument, la novel·leta ens comença explicant la vida humil d'un bandoler molt buscat i de la seva família.

3.1.2.9. Rodolins i endevinalles

Seguim amb més entreteniments que no deixen de ser literatura popular: “Rodolins de nostres col·laboradors”, un apartat molt breu i una mica forçat, potser per acabar d'omplir l'espai que quedava de la revista, perquè la majoria no rimen ni

tenen sentit. Aquest cop vénen firmats per J. Mestres. Finalment, s'hi afegeix un poema traduït i arreglat per Josep Ruiz.

Finalitzem aquest primer número del *Recvll* amb “Endevinaires”, un apartat entretingut i divertit que serà un parany més per al lector, ja que fins al proper número no podrà verificar que les seves respostes són les correctes. És un apartat dins d'Entretenment, on firma més d'un component de 'La Redacció'.

3.1.3. La llengua

Aquest primer número presenta una manera peculiar d'explicar els fets i d'arribar al lector. Si més no, peculiar pels temps d'ara, ja que trobem la revista escrita amb el mateix català col·loquial que es parlava aleshores. La raó d'aquest fet és segurament que encara no havia arribat la normalització del català.

Si fem un breu incís en la trajectòria de Pompeu Fabra (Barcelona, 1868 - Prades, 1948), responsable de la codificació lingüística i la regulació ortogràfica del català, observem que, tot i que des de 1891 publicà en castellà el *Ensayo de gramática del catalán*, i el 1898 *Contribución a la gramática de la lengua catalana*, no va ser fins al següent segle quan es van començar a valorar i a tenir en compte les seves aportacions i els seus estudis. Així doncs, durant el segle XX va deixar una rica col·lecció de llibres i articles sobre la llengua catalana i inicià una etapa que culminà el 1932 amb la publicació del *Diccionario general de la lengua catalana*. Dins d'aquest conjunt d'articles i de llibres que comprenen aquesta etapa trobem *Normas ortográficas*, *Diccionario ortográfico*, *Gramática catalana* (1918), *Ortografía catalana* (1925), *Les principals faltes de gramàtica* (1925), *La conjugació dels verbs en català* (1926), *De la depuració de la llengua catalana* (1927), *Abrégé de grammaire catalane* (París, 1928), i *Compendio de gramática catalana* (1930).

D'aquesta manera ens adonem que era pràcticament impossible que els joves escriptors del *Recull* poguessin tenir en compte la normativa recollida per tants

estudis, articles i llibres, que culminà finalment el 1932, ja que el primer número del *Recull* data de 1920.

Després d’haver analitzat exhaustivament el primer número de *Recvll* trobem que alguns dels errors més greus del primer número de la revista són els següents:

-Errors lèxics (castellanismes, sobretot):

“Al començar aquest manuscrit que amb caracter de periodíc anira sortint, **a lo menos tal seria** nostre gust.”¹²

-Errors ortogràfics:

“Un noi del costat de casa molt amic meu **air** va anar a **treurer** un niu de cadernerres i després **men** donava una i jo no l’hi vaig **volguer**...”¹³

-Errors morfosintàctics:

“El dia 5 de Juny en el local del Cine Fortuny la companyia de Alexandre Nolla representá'l drama de N’Angel Guimerá, L’Anima es Meva. El local somplí de gom a gom restan-ne tothom satisfets per lo ven representat.”¹⁴

¹² *Recull d’Or*, núm. 1, primer escrit escrit, 1920.

¹³ *Recull d’Or*, núm. 1, “El Cassa nius”, 1920.

¹⁴ *Recull d’Or* 1r Núm. “L’Anima es Meva”.

3.2. ANÀLISI DEL SETÈ NÚMERO DE LA REVISTA RECVLL DE BLANES -1927

(PRIMER NÚMERO IMPRÈS)

Entre el primer número i el setè, n'hi va haver uns altres cinc, tots ells similars, i sense cap tret a destacar. Per això he trobat interessant parlar d'aquest setè número, ja que va ser el primer número sortit d'impremta i que va presentar certes diferències pel que fa a seccions i nous apartats, tot i que la intenció de la revista va continuar essent la mateixa. És pot dir que, en certa manera, va tornar a ser una mena *d'inici* per als redactors. Si més no, la revista ens torna a fer una declaració d'intencions en la mateixa portada que anomena “el que volem”.

3.2.1. L'estructura externa

3.2.1.1. La portada

A diferència del primer número de la revista, ens trobem davant d'un portada on ja apareixen dos primers escrits.

El títol encara és *Recvll d'Or*, però aquest cop en comptes de dur l'aclariment de “Manuscrit de escriptors novells”, trobem un subtítol “quinzenari de novells escriptors.”

Tant el primer com el segon escrit van adreçats d'una manera molt directa al lector. El primer torna a anar signat per “La Redacció”, igual que “Als nostres lectors” del primer número, i és una clara declaració d'intencions:

*“Al públic en general donem mercés¹⁵ les més afectuoses si es dignen llegir quinzenalment el nostre humil periòdic que a manera d’assaig i aprenentatge fem sortir”.*¹⁶

I el segon, tot i que el trobem separat del primer, podríem dir que és una certa continuació però amb un to més *airat* (sic). Es titula “El que volem”, i la veritat és que ho deixa ben clar:

*“Docs nosaltres triomfarem i en farem gloria un altre dia de nostra Patria (sic). Aixó (sic) es (sic) lo (sic) que volem.”*¹⁷

3.2.1.2. Les diferents seccions

A diferència del primer número que presentava dinou pàgines més la portada, ens trobem davant d’un dels números més curts de 1920, però, segurament, un dels més importants pel sol fet d’aparèixer imprès.

És un número de només quatre pàgines comptant la portada, on hi ha força novetats pel que fa a seccions respecte del primer número analitzat anteriorment i d’altres de 1920:

- La portada amb aquesta mena de salutació repartida en dos escrits, que s’allarga encara a la següent pàgina.
- Una segona pàgina i part de la tercera de literatura.
- Una mica d’història, també a la tercera.
- I a la quarta pàgina, un article anomenat “Crònica de la quinzena”, que tornarem a trobar posteriorment.

Aquesta vegada només trobem tres apartats. Veiem aquesta mena de salutació, seguida de literatura, i per finalitzar el número, una notícia que ocupa una plana

¹⁵ Tal com hem indicat en la introducció d’aquest treball, els errors ortogràfic en textos anteriors a la normativització catalana no s’assenyalaran expressament.

¹⁶ Recvll d’Or núm. 7, salutació, 1927.

¹⁷ Recvll d’Or núm. 7, “El que volem”, 1927.

sencera. Així que, per la seva extensió i pel simple fet que aquesta nova secció romandrà fixa a partir d'aquest moment a la revista, crec que és la de més importància, i en la qual la revista vertaderament demostra les seves aptituds i la seva manera de pensar.

3.2.1.3 El tipus de lletra i les il·lustracions

Com he dit anteriorment, és el primer número que trobem imprès i, segurament, per motius econòmics i per prudència van escurçar el nombre de pàgines i van fixar una *estètica* més marcada per a la revista.

Ni en aquest número ni en els dos posteriors també impresos el 1920, no hi trobem cap il·lustració.

Crec que va ser un gran progrés per a la revista poder facilitar als seus lectors els escrits impresos, ja que hi havia vegades que era realment difícil entendre el que hi escrivien a mà, i d'aquesta manera, a part d'un millor enteniment dels escrits, podien fer números més lleugers i *fàcils de llegir*.

3.2.2 L'estructura interna

Deixem de banda la portada, ja que ja n'he parlat anteriorment dins de l'apartat d'estructura externa, i passem directament al primer poema que trobem.

3.2.2.1. A una rosa

Ens trobem davant d'un poema de deu estrofes, cadascuna de les quals presenta quatre versos.

Tots ells tenen una rima consonant i en totes les estrofes els versos són encadenats. L'esquema mètric seria: abab cdcd...

El número de síl·labes de cada vers varia, però tots ells són d'art menor.

En aquest poema Francesc Balliu parla a una rosa del seu jardí, tot i que ho podem entendre com una forma metafòrica de parlar a una dona, potser. Personifica en tot moment la rosa i li parla. Comença parlant en segona persona i en certs moments canvia a primera.

Parla de bellesa, d'amor, i d'admiració i de com es poden acabar aquests sentiments quan menys ho esperem.

3.2.2.2. Al despertar

Seguim amb literatura, però una literatura molt diferent de l'analitzada anteriorment. Aquest cop no és un poema, ni una narració, ni cap conte; són els pensaments de Joaquim Alemany.

És un escrit pessimista que parla de l'amargor i de la il·lusió, i les diferències entre viure en un món o en un altre.

Diu que qui no desitja res, ni espera res, ni té cap anhel, amb menjar en té prou. En canvi, aquell que té il·lusió ni se n'adona del menjar, només vetlla per allò que vol.

L'escrit acaba d'un manera molt profunda que contrasta completament amb l'inici, ja que ens comença parlant de vellesa, i ens acaba parlant de joventut morta:

*“Això ho fa la joventut viva. La joventut insensible, la joventut **morta** no te tan d'anhel.”¹⁸*

¹⁸ Recull d'Or núm. 7, “Al despertar”, 1927.

3.2.2.3. Un poc de nostra història

Aquest escrit de mitja pàgina torna a estar molt lligat amb aquell primer anomenat “Als nostres lectors” i amb els dos de la portada d’aquest setè número.

En aquest cas, però, més que adreçar-se al lector per deixar clares les intencions de la revista, ho fa per informar del recorregut d’aquesta fins a aquest primer número imprès i, per què no, acaba demanant una certa ajuda a tot aquell col·laborador que vulgui donar un *cop de mà* a la revista per augmentar el seu prestigi.

3.2.2.4. Crònica de la quinzena

Arribem a la pàgina amb més pes d’aquest setè número, que inclouríem dins de l’apartat de notícies.

En aquest cas ens parla de l’escassetat del pa, i del favoritisme per Barcelona, que gaudeix d’uns preus més baixos de farina i del mateix pa, i deixa Girona sense.

Diu que fins i tot els bitllets de tren a Tordera i a Malgrat es van acabar perquè la gent anava allà a comprar el pa, però que la por més gran era que marxessin els parroquians.

3.2.3 La llengua

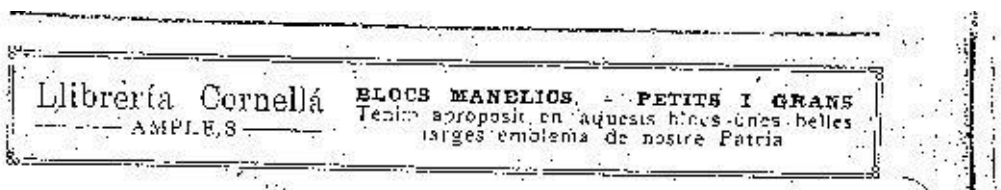
Seguim trobant errors molt greus en l’escriptura, però amb menys freqüència que en el primer número:

“No us penseu **trovar-hi** en ell grans escrits, no; **empró** si que hi **trovareu** la bona voluntat nostre.”

Encara són molt abundants els col·loquialismes i expressions que actualment ja no fem servir.

D'altra banda, ja podem veure que en aquest setè número trobem una estructura tant externa com interna millor organitzada i més marcada, que ajuden el lector a seguir la revista.

“En aquesta última pàgina del setè número trobem la primera marca publicitària. En aquest cas es tracta de la mateixa llibreria on feien la revista, la Llibreria Cornellà.”

3.3. LA DÈCADA DELS 30

Recvll ja fa deu anys que es publica; en aquests deu anys, la revista ha experimentat molts canvis, i ha gaudit de grans avenços i alegries (el reconeixement i l'empenta d'un grup de joves sense formació, el seguiment dels seus escrits, el primer número imprès...).

Ara saltem a una dècada difícil, potser la que més va influir en les decisions i accions que prengué la revista aleshores: els anys trenta. Una dècada més curta per a la revista, ja que el 1936 comença la Guerra Civil Espanyola i la revista haurà de parar fins al 1949; d'aquesta manera exposaré de manera general, alguns dels petits canvis que va patir la revista fins arribar a l'any 1936, on començaré a aprofundir molt més en els diferents números d'aquest any. Si més no, en les portades que realment presenten una notable peculiaritat.

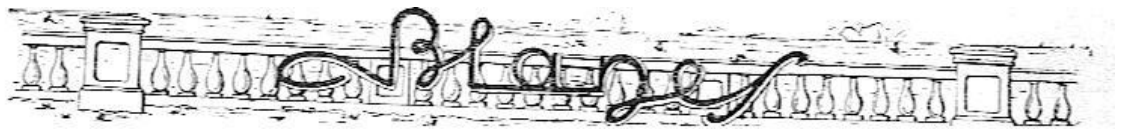
Aquestes són algunes de les novetats que a diferència dels anys 20, trobem als anys 30:

- A partir de 1930, el subtítol passa a ser: “Setmanari d'informació comarcal”, però no triga ni un any a tornar-se a dir: “Setmanari d'informació local”
- Poc a poc veiem com l'estètica i els continguts de la revista van millorant notablement fins aconseguir un vistós progrés.
- A partir de 1931 es comença a fer un número especial per la festa major, més vistós i treballat.

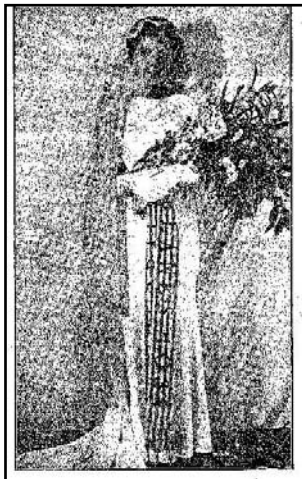
En aquest primer número, trobem un escrit dedicat tot ell a en Junceda, membre i dibuixant de la revista. Aquest escrit, ple de *lloances* cap al gran dibuixant, agraeix i commemora aquesta gran i humil persona, que dóna prestigi i nom a la revista.¹⁹

¹⁹ *Recvll*, núm. 421, 1931.

- Cal destacar també que, any rere any, la publicitat augmenta notablement, passant dels petits anuncis que es feien el 1920, on només es parlava del lloc de treball (allà on ells elaboraven la revista), a utilitzar fins i tot dos fulls sencers de publicitat.²⁰
- De 1932 en podem destacar el núm. 469 del més de juny, ja que presenta un canvi que crida molt l'atenció: canvia el color de la lletra passant del negre habitual, a un marró granatós, i mostra un canvi en els dissenys de títols.

- De 1933 podem dir que va ser l'any amb un dels números extraordinaris de festa major amb més importància i que cridava més l'atenció per la seva portada.

- Per més canvis que experimentés la revista sempre donava prioritat als mateixos aspectes: Déu, pàtria, i, en un segon pla, literatura. Un bon exemple per englobar aquestes tres paraules, seria el número 579, de 1934. Un número dedicat tot ell als jocs florals i a Francesca Baltrons i Robert, reina

²⁰ Recvll, núm. 421, 1931.

dels jocs florals. En ell apareixen explicats els primers jocs florals de Blanes, i conclou l'escrit d'aquesta manera:

“Podem assegurar, senyores i senyors, que d'aquella primera festa literària-patriòtica, d'ara fa anys, han eixit tots els actes d'espiritualitat i patriotisme, d'art i cultura que han tingut lloc en nostra vila durant aquestes quatre dècades.”

3.4. UN ANY POLÈMIC. DISCREPÀNCIES POLÍTIQUES, LA GUERRA CIVIL (DE GENER AL JULIOL DE 1936)

En més d'una ocasió s'ha dit que la revista *Recvll* és una revista del poble que s'allunya sempre d'ideals polítics concrets, que l'única política que vol fer, i ha volgut fer sempre, és una *política de poble* que ajudi a la seva prosperitat²¹ i al seu bon funcionament.

Però bé, està clar, que en temps d'eleccions, guerra i incertesa era impossible no entrar en política. Seguint aquest raonament, comprovem que tots els números del 1936 presenten com a mínim una pàgina (que sol ser la portada) que parla de política.

Faré un recorregut per les diferents portades, des de la primera de 1936 fins a l'última, per saber amb més precisió la visió de la revista davant el que estava per venir i posaré els títols de la mateixa manera que ho van fer ells, ja que trobo que si els situaven a la portada devia ser per la importància que tenien i perquè realment volien que cridessin l'atenció (són uns títols una mica més grans dels que feien servir habitualment per altres escrits). I, per què no, situaré i explicaré succintament en finalitzar aquest recorregut el que va passar amb la revista un cop va deixar de publicar-se el 1936 fins que es va tornar a publicar el 1949.

Qui en tindrà la culpa?

Comencem aquest nou període (1936) amb una portada realment *punxant* i reivindicativa. Veiem com sobtadament, la revista canvia de trajectòria, si més no en l'estructura i en certs plantejaments.²²

²¹ Entrevista a Pere Rexach.

²² Plantejament polític que fins ara la revista mai no havia donat a conèixer tan notablement ni amb un caire tan reivindicatiu.

Ens situem així davant d'un primer escrit que reflectirà la preocupació i incertesa a causa d'una fosca visió de futur, una visió on governen les dretes, on es perd la democràcia i es torna a l'autocràcia.

Recvll tracta i critica el mal plantejament i funcionament de les esquerres davant de les dretes, i finalment diu:

“Doncs al nostre país, en lloc de fomentar l'equilibri –donant a cadascú el que li correspon i no donant una bel·ligerència excessiva als qui res no pesen- i en lloc de pacificar els esperits, amb la justa apreciació de les valors positives del moment, estem fomentant l'esperit autoritari, l'esperit d'autocràcia, perquè quan els homes tenen una autèntica representació i se'ls neguen els drets inherents a ella, no és estrany que cerquin el respecte a llurs **drets** desentenent-se del que se'n diu esperit democràtic..”²³

Interessa el triomf de les dretes
amb armes, han de demostrar-ho amb vots.

Com bé mostra el títol d'aquesta segona portada de la dècada de 1936 “Interessa el triomf de les dretes”(tal i com mostra el títol). Ens trobem davant el final de la República, i davant d'uns temps realment conflictiu i on la política sempre anirà *per davant*, ja que és la que determinarà, en aquest moment més que mai, un entorn o un altre.

Aquest escrit en concret critica *la manera de fer* de les esquerres extremistes i intenta suavitzar tota mena d'acte violent i partidista. Diu que la República no és ni de dretes ni d'esquerres, i que això els esquerrans no ho accepten, i intenten solucionar-ho tot per mitjà de la violència.

²³ Recvll, núm. 647, 4 gener de 1936.

És un text reivindicatiu, que altre cop, intenta apropar-se al màxim al lector, sabent del cert que tothom està endinsat en temps realment difícils i confosos:

“Interessa, en primer terme, als ciutadans, desitjosos de pau i tranquil·litat i temerosos de què pugui repetir-se un bieni, corregit i augmentat, tal com el prometen els líders extremistes que vénen a salvar la República, proclamant-se’n adversaris. Interessa al regim mateix, que convé consolidar, perquè ja estem cançat de tanta inseguretat en tots els ordres. Interessa als mateixos esquerrans perquè llur triomf significaria el propi anul·lament.”²⁴

Davant les eleccions

Veiem clarament l'aixecament d'un poble cansat de violència i d'accions anàrquiques que només condueixin a aquesta ideologia: reclamen els drets de l'obrer i pretenen conscienciar a tothom que per més que els anàrquics i extremistes sempre nomenin el treballador i li prometin tants beneficis, no hi tenen res a veure; no volen més anarquia descontrolada que porti més violència, ja en van tenir prou amb l'últim govern esquerrà. Volen obrir els ulls a tots aquells obrers explotats i ensarronats:

“Ens calen diputats que sàpiguen defensar els interessos de tothom i que siguin capaços d'ordenar el país, no dintre una situació de demagògia, sinó dintre un estat de pau i de treball.”²⁵

²⁴ Recvll, núm. 649, 18 de gener de 1936.

²⁵ Recvll, núm. 650, 25 de gener de 1936.

Seguim amb aquesta visió de futur, analitzant pam a pam els passos d'un Blanes que veia venir amb molt de respecte un temps difícil.

Podríem dir que aquesta portada conclou d'una manera potser no massa clara, les tres portades anteriors.

Demana clarament al poble que s'ho pensi dos cops abans de votar les esquerres, ja que això voldria dir sotmetre's a les ordres d'uns anàrquics que ja van fer patir prou el poble català el sis d'octubre de 1934, amb la proclamació de la república.

Així es com es proclamava la república:

«Pueblo catalán: en estos momentos propicios, en estos instantes de exaltación, una vacilación constituiría un acto de cobardía que, cualquiera que fuese el autor, Cataluña no perdonaría nunca. El pueblo está a punto. Las formaciones están movilizadas para lanzarse a la lucha tan pronto como suene la orden de acción. ¡Fuego al que pretenda cerrar el paso! ¡Nacionalistas!; si ahora no proclamamos la independencia de Cataluña, es porque no queremos. Que escuchen nuestras autoridades este llamamiento que sale del fondo del alma: obreros, intelectuales, idealistas en los que palpita un anhelo de libertad. ¡A las armas por la República Catalana!»²⁶

Ordre o Revolució?

Ja només a vuit dies de les eleccions es torna a recordar l'opció entre pau i tranquil·litat o revolució i malestar.

²⁶ Barcelona, 6 octubre de 1934 (Font externa a la revista.)

Per primer cop apareix el nom d'un partit polític, el Front Català d'Ordre (coalició electoral formada per les forces polítiques catalanes de dreta, que sota la hegemonia centrista de Lliga Catalana fou derrotada pel Front d'Esquerres de Catalunya en les eleccions legislatives del 16 de febrer de 1936. Era constituïda per Lliga Catalana, Dreta de Catalunya, Acció Popular Catalana, Partit Republicà Radical, Comunió Tradicionalista i Renovación Española. (Només a la ciutat de Barcelona, ja que no tenien més representació arreu de Catalunya.) No els unia cap programa coherent, i la seva propaganda es fonamentà en l'atac al Front d'Esquerres i en la idea que no es podien repetir els fets del sis d'octubre alliberant-ne els seus protagonistes.)²⁷

Aquesta portada presenta una peculiaritat sobre les altres, fins al punt que podríem diferenciar tres parts:

- El títol (com a totes les altres).
- Un titular, o resum del que ens explicarà a continuació (apareix en negreta i separat de l'escrit pròpiament dit):

“Els electors han d'escollir entre una cosa o altra. Tothom coneix els propòsits dels esquerrans. Els vertaders republicans votaran la candidatura del Front Català d'Ordre. La votaran tots els qui desitgen la pau i la tranquil·litat dels nostres pobles; tots els qui estimen llur treball; tots els qui volen salvar el país de l'anarquia que l'amenaça.”

- El cos del text: aquesta vegada en cursiva i centrat, a diferència dels altres que apareixien normalment distribuïts en dos columnes, i amb les parts ben diferenciades (sempre presentava el tema, després en parla i, finalment, en fa una mena de conclusió.)

²⁷ <http://www.fideus.com/partis%20-%20front%20ordre.htm>.

Finalment, després de mesos advertint al poble català i particularment a Blanes que voti el Front Català d'Ordre, sembla ser, que de manera conclusiva, *Recvll* assegura la victòria d'aquest partit, i es dirigeix una vegada més a tots aquells obrers que van patir i encara pateixen les conseqüències de la revolta del 6 d'Octubre:

OBRER DE BLANES:

“Fa mesos que no has perdut cap dia de jornal.

Si demà guanyés l'Esquerra, tornariem al temps de les vagues inútils.

No votis a aquells que especulen amb els jornals que perds.”²⁸

Aquesta portada, al contrari de l'anterior que ho feia amb un titular, també canvia l'estructura però, aquest cop, prioritza aquesta mena de *crida* als obrers que apareix en finalitzar l'escrit. Aquesta petita anotació, que he escrit anteriorment, apareix amb una lletra una mica més gran que la que fan servir les portades, en general.

Després de les eleccions

I totes les voltes i més voltes que fa la revista -sempre pel bé del poble- i l'interès d'aquesta per una millora social i política va servir de poc: finalment guanyaren les esquerres, amb gairebé la meitat de vots.²⁹

Parla des d'una visió de futur, de la dificultat que tindran els nous governs a l'hora de voler posar-se d'acord, ja que les discrepàncies polítiques són evidents i abundants.

²⁸ *Recvll* núm. 653, 15 de febrer de 1936.

²⁹ *Recvll* núm. 654, 22 de febrer de 1936.

Aquest cop, torna a canviar l'estructura i la disposició del text : novament un títol i un text en columnes. Més de la meitat de la segona columna és un requadre que mostra un petit incís sobre portades posteriors.

Democràcia, contra violència

Per primer cop, trobem en una portada amb una referència local remarcada; torna a parlar de la Quaresma i ara sí que, d'una manera evident, veiem els dos lemes de la revista units: Déu i pàtria.

D'una banda, ens parla de Catalunya i més concretament de Blanes, des del punt de vista polític, com ho ha anat fent portada rere portada fins ara. D'altra banda, trobem aquesta petita *justificació religiosa* que intenta solucionar-ho tot mitjançant la fe i l'esperit religiós.

Santifiqueu la Quaresma

La crisi del nostre poble és, en definitiva, una crisi d'esperit religiós.

Cal enfortir el nostre esperit en el coneixement i la pràctica de les virtuds evangèliques.

Aproveu el temps quaresmal per a fer copiosa aplega de virtuds cristianes i contribuïeu amb més eficàcia del que sembla al redreçament espiritual de Catalunya.

Les victòries no s'improvitzen

Aquesta portada és un clar exemple de *com no perdre les esperances*. Recvll diu al poble que després de temps difícils sempre en vénen de bons, i que si les eleccions han sortit malament és perquè el poble no ha estat preparat perquè sortissin bé. És a dir, més val preparar-se com a unitat, aconseguir un ambient de treball i d'organització per poder lluitar tots junts, que no aconseguir el triomf improvisadament i quedar-se al marge de tots els afers polítics i socials que ens engloben a tots.

La base de l'ordre

Seguim parlant de política, però aquest cop la podríem anomenar política moral. Recvll diu que l'ordre i la moral van sempre lligades.

Diu que el que falla és la moral de les classes benestants, concretament dels burgesos, que sembla que mai vegin els problemes d'una manera racional: només vetllen pels seus interessos, i procuren recolzar sempre a aquells que no els donaran maldecaps:

“Necessitem uns fenòmens molt sòlids [...] El primer de tots, és la moralitat de les masses i la moralitat de les classes benestants. La falla d'aquesta virtut és el principal motiu pel qual trobeu tanta gent benestant sense cap neguit.”

El problema religiós en primer pla

Sense cap dubte, aquesta és la portada que millor mostra una de les dos paraules que formen el lema de la revista: Déu.

És impressionant observar com en uns temps tant difícils pel que fa a l'organització social i la política, donaven tanta importància al catolicisme, fins i tot posant-lo en un primer pla, és a dir, com a problema o disputa principal.

En aquesta portada, concretament, la revista critica els intents *d'enfonsar la religió cristiana* per part dels d'esquerra, i finalitza dient que per més que ho intentin no ho aconseguiran; diu que fins i tot seran els mateixos esquerrans qui quan acabi tot aquest rebombori, enviaran els seus fills a les escoles religioses, es casaran per l'església i enterraran els seus morts (s'entén que seguint unes pautes religioses).

És a dir, que el problema religiós, és un dels problemes als quals la revista dóna més importància ja que fora del pla d'aquesta època, segueix sent una de les seves prioritats, i ara especialment ho fa notar.

“Quan tothom hagi hagut d’acabar-se (sic) amb la realitat, es veurà la buidor dels principis laics i la injustícia dels atacs contra l’Església, i el problema religiós, creats artificialment pels esquerrans sepultarà per segona vegada, en un futur no llunyà, les esquerres espanyoles”.³⁰

Aquesta Setmana Santa

Seguim amb la religió en primer pla. Aquest cop, *Recvll* fa una comparació entre l’època que els estava tocant viure i l’època de Jesucrist i de la seva mort.

Diu que si Jesús va aconseguir que després de la seva mort, tot aquell que l’havia acusat i l’havia manat crucificar, se’n penedís i, a més a més, comencés a parlar d’ell i del que feia, de la seva paraula, ells també podien superar aquells temps, i aquells actes de vandalisme en els quals cremaven i destruïen allò que més estimaven.

Després d’aquests dies agres, arribarien uns temps de penediment per part dels esquerrans i de hom que havia atemptat contra l’església.

Pasqua de Resurrecció

Deixant de banda una minoria d’eterns des-
contentats i una altra minoria d’eterns d’actua-
ris o de la revista gràtica que hauran trobat a

Una vegada més, queda patent a la revista, la religió. En aquesta portada, *Recvll* celebra que s’hagin ajornat les eleccions un dia per poder finalitzar les pasqües com *Déu mana*. Diu que unes pasqües són tot el contrari d’unes eleccions, ja que només porten pau, germanor i alegria.

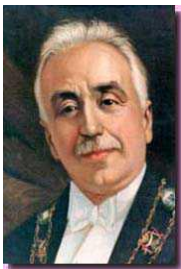
³⁰ *Recvll* núm. 658, 21 de març de 1936.

També mostra el seu orgull dient que per més que estiguessin en temps difícils, sempre es respirava aquella flaire religiosa i d'alabança que tan pròpia i patriòtica era.

Fa referència a aquest últim dia de Pasqua com a:

*“Un deliciós oasi en mig de les lluites de cada dia.”*³¹

Eleccions, altra vegada

Torna el patiment per les eleccions. Un altre cop submergits en rumors i estratègies, *Recvll* expressa la preocupació d'un poble amoïnat pel seu país.

Després de ser destituït el president Alcalà Zamora³² (cal dir que va ser una elecció de les mateixes esquerres) en virtut d'un acord de l'actual Parlament de la República, calia escollir un nou president.

El poble ha de tornar a escollir, però aquest cop, han d'escollir bé, sinó la dictadura del proletariat es farà vigent. Han de tenir en compte que es trobem en uns moments decisius per a la vida del país, i que cal pensar-s'ho dos cops abans de votar:

“Davant d'aquestes perspectives, creiem que tots els ciutadans han de procedir amb alt sentit patròtic, pensant que l'abandonament del camp als enemics de la societat -que ho són, també, del règim- equival a facilitar-los-hi el camí, amb evident perjudici moral i material de tothom.”

³¹ Recvll núm. 661, 11 d'abril de 1936.

³² Polític que des de molt jove forma part del Partit Liberal, on destaca notablement per la seva capacitat intel·lectual i oratòria. Va arribar a ser ministre de Foment, però amb el cop d'Estat de Primo de Rivera, va haver d'abandonar la monarquia per passar al cantó republicà. Va ser un dels que va promoure la República, i va haver de dimitir el 1931 per no voler signar uns articles de la Constitució.

Demà, eleccions

Com va fer amb les eleccions passades, *Recvll* fa una visió del què passarà durant i després de les eleccions.

Aquest cop, a diferència de l'anterior, no ens trobem davant d'una lluita pel poder, d'una disputa violenta i repressiva. La visió de la revista d'aquestes eleccions properes és la següent:

“Votaran les esquerres, potser amb entusiasme i disciplina, però no per por de perdre, sinó més aviat per fer quedar bé al seu líder que és un dels candidats a compromissaris.”

De part de les dretes, es pot dir que no hi haurà oposició. El camp quedarà ben lliure per als esquerrans, és a dir, realitzaran la lluita completament sols.

Tindran, indubtablement, majoria de vots; però no podran dir que guanyin, perquè no hi haurà hagut cap mena de lluita.”³³

Després de les eleccions

Sense cap mena de sorpresa pels blanencs, tornen a guanyar les esquerres. I dic sense cap mena de sorpresa, perquè hagués estat estrany que sense cap mena d'oposició, guanyessin les dretes.

³³ *Recvll* núm. 663, 25 d'abril de 1936.

Aquestes eleccions però, tot i que no han estat violentes, són potser les que veiem més corrupció per part dels electors: no va haver-hi cap mena d'intervenció de la candidatura de Lliga Catalana, oposada a la d'Esquerres, i va ser evident la suplantació de vots, fins al punt que va haver-hi gent que en anar a votar, s'adonaren que ja havien votat per ells.

La societat ha fugit de la política i de tota preocupació. Ja només és evident tot allò materialista, igualment que tota exhibició o tot allò que faci referència a la moda. La societat jove no està mentalitzada del que està vivint, i opta per no preocupar-se.

Les multituds es desentenent i opten pels camins fàcils: ni obligació ni reflexió.

I, com diu Recvll sempre, quin penseu que és l'únic remei?

“La formació d’una consciència netament cristiana en totes les classes.”³⁴

Després de l'elecció del President

Don Manuel Azaña³⁵ és escollit com a segon president de la República.

³⁴ Recvll Núm. 665 9 de maig de 1936

³⁵ Azaña (1880 - 1940) formà part del Comitè Revolucionari de 1930, que contribuï a la instauració de la República; al 1931 passà a ser Jefe ejecutivo, carrec del qual dimiteix al 193. A l'abril del 1934, dóna lloc a un nou partit *Izquierda Republicana*, del qual va ser president. Posteriorment va ser

La por dels blanencs i de la revista augmenta ja que ara més que mai tot és incertesa i desordre. Incertesa i temor, ja que es possible que El Front Popular que es manifestà a bufetades al Parlament, també ho vulgui fer contra la República.

El Sr Prieto³⁶ diu: “Que els desordres a què tants aficionats estan els extremistes del Front Popular, no fan més que allunyar del cercle de la República a masses nombroses de ciutadans.”³⁷

La portada acaba dient el següent:

“El poble honrat està cançat de desordres, i si no s’imposa l’ordre mitjançant una enèrgica acció de govern, de seguida s’establirà un divorci entre els governants i el poble, i a les primeres eleccions en què aquest poble pugui lliurement manifestar-se, veurem com els sentiments dels ciutadans no estan d’acord amb l’actuació que porta el Front Popular a les terres d’Espanya.”

L’ensenyament religiós

Recvll parla més que mai amb indignació i dolor. Un dolor que afecta al seu lema i per això s’hi preocupa tant:

La religiositat s’està perdent, i ningú fa res per remeiar-ho. Els infants estan creixent sense educació religiosa, i les escoles que pretenien un ensenyament religiós s’estan tancant.

empresonat, i quan va sortir, va formar el *Front Popular*, que va obtenir la victòria al febrer del 36. Al maig d’aquell any, va ser escollit president de la república, càrrec que va ocupar durant tres anys de Guerra Civil. <http://www.izqrepublicana.es/documentacion/bio.htm>

³⁶ Prieto (1886 – 1936) va ser metge, catedràtic universitari i polític espanyol. Va ser el principal representant del Republicanisme salmantí durant la segona República i alcalde de la ciutat. Va ser assassinat el 1936.

³⁷ Recvll núm. 666, maig de 1936

Aquesta portada és una crida a tots aquells blanencs que, igual que *Recvll*, pateixen per aquest problema. Podríem dir que per a la revista el tancament d'aquestes escoles igual com la pèrdua d'aquest sentiment religiós, de la fe, seria una deshonra al poble i a les seves arrels.

La Fam imperialista

Tot el que està passant, tota la mala organització, les eleccions perdudes, i el descontentament social, tot això lligat als problemes individuals de cadascú, no són deguts a problemes econòmics ni polítics com diu la gent al carrer. Tot plegat és un problema d'amor, d'amor cristià, d'amor catòlic ja perdut.

Com veiem la revista segueix relacionant les *desgràcies* del poble i en general de la situació viscuda a la fe i a la religiositat. Si hom tingués consciència cristiana, i sabés que tot es pot arreglar amb bons sentiment, això no estaria succeint:

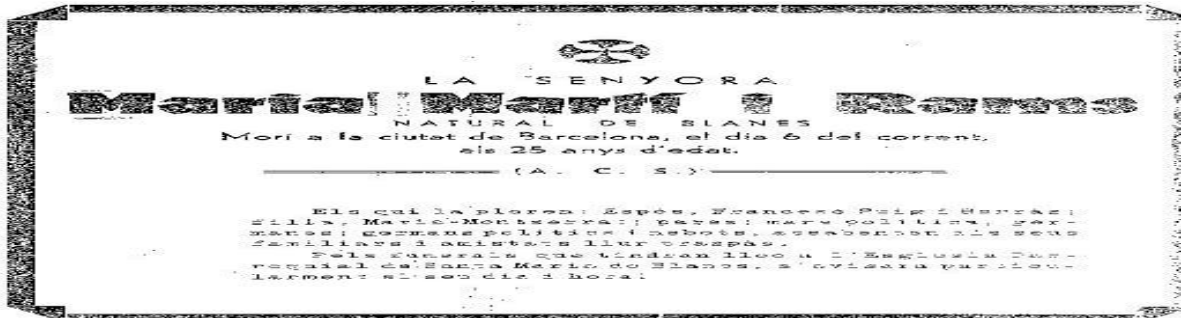
“Quan l'home es separa de Déu, ell mateix es don el càstig. Els pobles trobaran la veritable pau quan a l'imperi de l'egoisme i de l'ambició el succeeixi l'imperi de la caritat cristiana.”³⁸

Els fruits de la falsa democràcia

El títol d'aquesta portada, expressa de forma metafòrica i d'una manera general, la situació en la qual es troba Espanya després de tants anys de fals govern; diu que ara s'estan recollint els fruits d'aquelles llavors mal plantades de temps enrere, i que el que està passant ja no sorprèn a ningú. Ara ja, la violència només es resol amb

³⁸ *Recvll* núm. 668, 30 maig de 1936

violència i són els propis extremistes qui lluiten contra si mateixos.³⁹ No hi ha res a fer.

Aquesta portada, del número 670 de la revista *Recvll*, de 13 de juny de 1936, s'aparta una mica dels problemes del poble i del país, per comunicar la mort de Maria Martí i Rams, persona coneguda i molt jove.

La portada diu així:

“Natural de Blanes, Morí a la ciutat de Barcelona, el dia 6 del corrent, als 25 anys d’edat.
Els qui la ploren: espós, Francesc Puig i Borràs; filla, Maria-Montserrat; pares; mare política; germanes; germans polítics i nebots, assabenten als seus familiars i amistats llur traspàs.
Pels funerals que tindran lloc a l’Església Parroquial de Santa Maria de Blanes, s’avisarà particularment el seu dia i hora”

El problema de l'atur forçós a Blanes

L’atur a Blanes s’ha fet present en un nombre molt elevat de treballadors. Però no ha estat Blanes qui ho ha escollit o qui en té la culpa; això ve de fora, de la resta

³⁹ “Va repetir-se aquell cas tant conegut en totes les revolucions de la historia en què un extremisme menja un altre” - *Recvll* núm. 669, 6 de juny de 1936 i entrevista a Joaquim Abril.

d'Espanya. Però tot així, *Recvll* diu que no ha estat cap sorpresa, ja que ja feia temps que es veia venir aquest problema.

Recvll escriu aquesta portada per conscienciar els blanencs que no parin a causa de les circumstàncies adverses, que segueixin cap endavant, i que mirin el seu entorn i escullin sempre segons un criteri coherent. Ara ja no estem parlant de problemes lleus, ara ja són problemes greus els que els envolten.

3.5. ANÀLISI DE L'ÚLTIM NÚMERO DE LA REVISTA (674), ABANS DE SER CENSURADA AMB LA GUERRA CIVIL ESPANYOLA L'ANY 1936

Un cop analitzades les portades de 1936, ens adonem de la trajectòria de la revista en l'àmbit polític, la qual cosa mai no s'havia fet tant evident com aleshores. La revista, com hem vist anteriorment, va fer durant tot l'any un seguiment i un reconeixement de tot el que estava passant no només a Blanes, sinó a tot Espanya, ja que conseqüentment, les seves accions afectarien Blanes i, com és evident, a la pròpia revista, que de la nit al dia, es veuria afectada per la censura i el règim dictatorial.

Tot seguit, analitzaré l'últim número que es va publicar el 1936 (seguint el mateix mètode i estructura amb què he dut a terme les anàlisis anteriors, el de 1920 i el de 1927), i intentant en aquest cas, fixar-me, a més, en els canvis d'estructura, temàtica, llengua, publicitat, etc, en qualsevol petit manifest dels col·laboradors de la revista envers els dies que els tocava viure en breu.

3.5.1. L'estructura externa

3.5.1.1. La portada

En aquest cas, la portada no presenta cap peculiaritat estètica. És igual que totes les anteriors d'aquest mateix any, però lleugerament més llarga: en comptes d'ocupar només la primera pàgina de la revista, n'ocupa una i mitja; el que sí presenta és una peculiaritat quant a la temàtica.

D'una banda, segueix parlant de política, com ha fet durant tot aquest any: aquest cop diu que ja fa tres números que es queixen de les Esquerres i de la poca consideració que tenen per als obrers. No accepten cap ajut ni cap manera íntegra d'elaborar un sistema perquè tothom pugui sortir guanyant. Les esquerres es

conformen amb tenir el poder i mantenir la seva classe social, sense preocupar-se de res més. L'atur cada cop es fa més evident però ells es renten les mans.

D'altra banda, a la part esquerra de la portada, trobem un requadre que ocupa gairebé mitja pàgina, titulat "Una cosa interessant".

Parla de les exhibicions a la platja i de qui les protagonitza, però realment no trobem cap nexa entre aquest incís i el que realment li interessa a la revista en aquell moment, que és la situació política.

3.5.1.2. Les diferents seccions

No ens cal fullejar aquest número molt detingudament per adonar-nos que les seccions han canviat (en comparació amb els primers números analitzats), segons les seves prioritats.

Dit d'una altra manera, han fet de la revista una publicació d'intencions i de seguiment patriòtic, d'actualitat i de gent i interessos tant locals com nacionals.

Així, trobem que les diferents seccions són les següents:

- Portada (una pàgina i mitja)
- Mitja pàgina d'esport
- Una pàgina d'informació local
- Dues pàgines finals de publicitat
- Dues pàgines i mitja locals (en aquest cas trenca amb el lema Déu i Pàtria, i a vegades literatura, per prioritzar només la pàtria.
- Sorprenentment, no trobem cap pàgina de literatura pròpiament dita.

3.5.1.3. El tipus de lletra i les il·lustracions

Com vam veure, a partir de 1927, la revista passa a imprimir-se i a no redactar-se més a mà.

Pel que fa a les il·lustracions, fotos... cal dir que durant aquest any perden importància, fins al punt de no trobar quasi cap foto ni cap il·lustració durant tot aquest període.

3.5.2 L'estructura interna

3.5.2.1. “Blanes, poble feliç”

Ens trobem davant d'un text metafòric i lleugerament contradictori en certs moments: després d'haver parlat durant 23 números de la mala situació de Blanes en relació al seu entorn, ara de sobte qualifica Blanes com a *poble feliç*. Ho fa d'una manera subtil i sempre metaforitzant tot allò que critica.

D'una manera genèrica, aquest petit fragment en forma d'història ens vol dir que Blanes s'ha acabat submergint en la rutina dels temps que l'envolten, però que sempre romandrà l'esperit d'un poble feliç, alegre i esperançat. Diu que Blanes sempre ha acollit totes les iniciatives, i que potser és això el que falla: l'excés de cortesia:

“Blanes té els llençols comptats [...] i no s'avindria a perdre'n un cada vegada.”⁴⁰

⁴⁰ Recvll núm. 673, 11 de juliol de 1936.

3.5.2.2. Notes esportives

En aquesta secció trobem quatre esports: futbol, cursa ciclista, billar i exhibició dels falcons.

És sorprenent observar com utilitzen els esports per donar nom al poble i ressaltar la seva importància quant a actes representatius. Ho podem comprovar simplement veient com passen de parlar de futbol, en ocasions comptades a parlar de billar, ciclisme i falcons com a actes representatius del poble, quan eren merament, tres actes puntuals que segurament quedaven amagats darrere tot el rebombori social que s'estava vivint.

3.5.2.3. “L'estiueig”

Si volguéssim resumir aquest article en forma de petita historieta, o, més ben dit, *biografia local*, ho podríem fer de la manera següent: L'enyorança dels estius passats es fa patent a Blanes, trobant a faltar a tot aquell que venia a estiuejar abans que Blanes fos una vila industrial, i abans que hi hagués tants de prejudicis.

Aquest escrit està elaborat amb intenció de conscienciar a tot aquell blanenc que tingui presents tots els canvis que està patint Blanes, sobretot ara a l'estiu, que és quan *més poble* era antigament.

Diu que les millores, la industrialització i els avenços que ajuden el poble a millorar, no han d'endarrerir el caràcter social ni l'afany de tot aquell que enyora el Blanes antic, tranquil i amb ganes d'uns estius com els d'abans

3.5.2.4. A l'entorn del Congrés Catòlic d'Educació: “El mite de la cultura”

Ens trobem davant d'un escrit de Benet Ribas, un dels fundadors de la revista. Un cop més, la revista deixa ben clar que l'educació cristiana és imprescindible perquè en un futur hi hagi ordre social i polític.

Són partidaris d'una educació nul·la davant d'una educació laica, ja que creuen que el lema de les escoles laiques (no volem violar la consciència dels infants), només confon els infants i els porta cap a l'anarquisme i els punts extrems.

D'aquesta manera, la revista torna a *proclamar* un dels seus lemes, Déu, i es posiciona d'una manera política -qualifica les esquerres com a extremistes anarquistes-, i d'una manera social.

3.5.2.5. Informació: número extraordinari de Festa Major

Informa els lectors que sortirà, com cada mes, un número extraordinari de festa major. Diu que hi participarà Jonceda en les il·lustracions, i que serà de gran interès per als lectors.

El que no saben, és que aquest número no sortirà, ja que la revista parará immediatament, i no tornarà a aparèixer fins al 1949.

Per acabar aquest número, abans de la publicitat, la revista fa petits incisos informatius, per recordar algun acte important local, o alguna persona important que ja no hi és pel motiu que sigui.

Acaba el número amb dues pàgines senceres de publicitat.

3.5.3. La llengua

Seguim dins d'un registre sovint col·loquial a l'hora d'escriure. Tot i que quasi tots els textos tenen coherència, molts d'ells presenten errades de cohesió (mala puntuació, concordances, etc.) i sobretot de correcció (molts castellanismes, i errades greus, la qual cosa no sembla tenir gens d'importància ni per a l'escriptor, ni per al lector.

3.6. ANÀLISI DEL NÚMERO 675, PRIMER NÚMERO DESPRÉS DE LA GUERRA CIVIL ESPANYOLA EL 1949

Després de 12 anys desapareguda, la revista *Recvll* comença una nova etapa que seguirà, però, amb la mateixa trajectòria que la passada. La lluita passada contra l'ateisme, el comunisme, i les idees més revolucionàries (idees d'esquerres), passarà a ser ara una lluita contra el materialisme, la immoralitat i la indiferència. És a dir, se seguirà amb el lema *Déu pàtria i catalanitat*, però amb una altra focalització.

Cal dir que un dels trets a destacar més importants i vistosos de la revista és el pas del català al castellà. Tot i que la guerra ja havia acabat, la repressió continuava, i era preferible fer una revista en castellà, que no fer-la.

També és important destacar que aquest any, el 1949, només consta d'un número, ja que va sortir al desembre.

3.6.1. L'estructura externa

3.6.1.2. La portada

De la mateixa manera que ha fet altres cops, la revista presenta aquesta portada com un nou començament, és a dir, fa una petita presentació del que ha volgut ser i serà a partir d'ara per a tot aquell que la vulgui llegir.

La revista porta per títol “Decíamos ayer...”, frase de Fray Luis de Leon.⁴¹ Aquest títol fent referència a temps passats. La revista diu així:

⁴¹ La frase *Como decíamos ayer* és inicialment de Fray Luis de Leon, segle XVI, quan va tornar a les aules després d'haver estat a la presó uns quants anys. Miguel de Unamuno, filòsof i escriptor espanyol, considerat un dels pensadors espanyols més destacats de l'època moderna ho va dir l'any 1936, quan va tornar a les aules després que Primo de Rivera l'apartés de la seva feina. Va ser

“Nos interesa proclamar que lo de hoy, es solo una sencilla y auténtica continuación de lo de ayer.”⁴²

La revista continua buscant la implicació del lector i la seva participació en tot moment.

La portada finalitza amb un petit incís a peu de pàgina, felicitant a tothom el Nadal i el nou any.

3.6.1.3. Les diferents seccions

Aquest número, i a diferència de tots els altres analitzats anteriorment, es presenta com una unitat. És dir, no trobem parts tan diferenciades com en els altres casos, ja que és un número dedicat exclusivament al Nadal, i tots els escrits fan referència a aquest fet.

Només hi ha dos apartats que s'aparten de les festes de Nadal:

- Una pàgina sencera dedicada al primer director de la revista: Salvador Cornellà i Ribas.
- La secció d'esports.

3.6.1.4. El tipus de lletra i les il·lustracions

La revista es continua imprimint com ha fet des de 1927. Trobem aquest tret característic, l'idioma. Passa a escriure's en castellà per qüestions polítiques.

socialista tota la seva vida, i es va oposar a la dictadura de Primo de Rivera, la qual cosa només li va portar problemes. Va passar anys exiliat i a la presó, i el dia que va tornar a fer classes va dir com si no hagués passat res: “Como decíamos ayer...”

⁴² Recvll Núm. 674 24 de desembre de 1949.

En aquest número, en concret, no trobem cap il·lustració ni cap fotografia. Tot són escrits dedicats al Nadal.

3.6.2. L'estructura interna

3.6.2.1. “Navidad y Recull”

En aquest primer escrit, *Recull* es compara metafòricament amb Jesús i d'una manera més genèrica, amb el Nadal.

Primer fa un petit recorregut per la vida de Jesucrist, i tot seguit, transporta les seves paraules a l'actualitat (a l'actualitat de 1949). La revista diu que encara hi ha qui espera el miracle i el persegueix sense tenir consciència que el miracle ja va succeir amb Jesucrist quan aquest va ser enviat a la Terra per salvar-la. Diu que molts dels que encara esperen el miracle, són aquells que aleshores l'haguessin crucificat.

Recvll, ara en temps de Nadal, és veu identificat amb Jesús ja que diu que la paraula, va ser el mitjà gràcies al qual Jesús va aconseguir arribar als seus, i ells ara, amb aquesta nova etapa, faran el mateix.

Aquest escrit ocupa tres quarts de pàgina i ve signat amb el nom de J. Llorens Vila.

3.6.2.2. “El ropero benéfico – popular de Ntra. Sra. del Vilar”

A la mateixa plana que trobem l'escrit de “Navidad y Recull” també trobem un altre titulat “El ropero benéfico – popular de Ntra. Sra. del Vilar”.

Aquest petit escrit, que només ocupa un quart de pàgina, ens explica la exposició de roba amb i finalitat benèfica.

Diu que gràcies a aquest acte molta gent del poble sobretot *señoras y señoritas*, s’han implicat, i moltes famílies realment pobres, queden meravellades. Acaba l’escrit amb una al·legoria:

“Y para el premio definitivo permanecerá escrito con letras de oro el nombre de las abejas que trabajan incondicionalmente en la colmena de esa miel que dulcifica tantas penas de familias necesitadas de Blanes”.

3.6.2.3. “Cosas de otrora (facecias de la Nochebuena)”

Després de molts anys tornem a trobar una historieta inacabada. I dic després de molts anys, perquè ja en vam trobar una al principi: *Romà el bandoler*.

Aquest cop però, es tracta d’una història més elaborada, amb un vocabulari més ampli (tot i que en castellà), i dedicada al Nadal i a la *Nochebuena*. Així doncs, trobo que no és imprescindible que expliqui la història, ja que en els propers números que analitzo no la tornaré a trobar. Simplement destacar que és un element molt vàlid per *enganxar* el lector, i per presentar una continuïtat en una de les diferents seccions, que tot i que abans hem dit que totes anaven lligades, cadascuna pren un aire diferent (abans un petit text informatiu, ara una historieta.)

3.6.2.4. “Nuestro primer director – Salvador Cornellá Ribas”

Aquest escrit conjuntament amb la secció d’esports, són els únics que s’aparten del tema central d’aquest número.

Aquest escrit de Benet Ribas (ara Benito Ribas), expressa en tot el seu cos l’admiració de la revista cap en Salvador Cornellà, primer director de la revista *Recvll*. Mostra agraïment, admiració i lloança a aquell que feu possible, d’una manera directa, que tot comencés, i d’una manera indirecta, que encara ara es continuï.

Diu que Salvador Cornellà va orientar els seus esforços cap a la humilitat i el catolicisme, sempre des d'una visió jove (va morir el 8 de novembre de 1929, amb només 28 anys).

3.6.2.5. “El foc de desembre”

Ens trobem davant de l'única pàgina en català de tota la revista. És la pàgina literària, i segurament deurien permetre que la literatura se seguís fent en català, ja que la poca gent que es dedicava a escriure literatura ho feia en aquest idioma.

En aquest cas, es tracta d'un poema llarg dedicat al Nadal de Pere Puig i Llena.⁴³

3.6.2.6. “La Navidad y el pesebre”

Troblem un altre article que parla del Nadal. Però aquest cop no parla del Nadal en general com ho feia anteriorment; ara ens parla del pessebre i de la seva importància a les famílies. Diu que cada cop s'està perdent més la tradició dels pessebres a les cases i que alhora, ha baixat el nombre de pessebres presentats al concurs que es fa cada any a Blanes.

Aquest article demana participació i proclama que una casa sense pessebre és una casa sense Nadal, ja que el pessebre és un dels elements més significatius d'aquesta celebració. Torna a signar Domingo Valls.

3.6.2.7. Deportivas

La secció esportiva comparteix pàgina amb el petit article d'abans. Parla exclusivament del futbol a Blanes, i de l'evolució d'aquest esport des que la revista es va deixar de publicar el juliol del 1936 i ara al 1949.

⁴³ Poeta català, col·laborador de Recvll

Diu que el CD Blanes sempre ha estat un club consolidat i ple d'entusiasme per seguir endavant, i que fins al moment ho ha estat fent. Destaca la seva visió de futur i seguir pujant, d'anar enfilant-se cada cop més amunt en el món del futbol.

Destaca també, la seva notable actuació contra el FC Barcelona, o el RCD Espanyol.

També parla de l'ingrés a la Primera Regional B, i desitja poder-se classificar properament a la Primera Regional A.

3.6.2.8. “Noticari”

Finalment trobem aquest noticiari dividit en dues columnes. La primera de les quals ens informa quasi exclusivament d'actes nadalencs, i la segona que ens segueix parlant de futbol, però d'una manera més concreta.

Finalment trobem una pàgina sencera de publicitat.

3.6.3 La llengua

Tot i que es passa a escriure en llengua castellana, trobem una notable millora en l'expressió escrita. L'estructura de les frases i l'ortografia millora, tot i que encara hi ha errors greus, com per exemple accents oberts o algun catalanisme.

3.7. RETORN DE LLIBERTATS

Des de 1949 i fins al 1975, amb la mort del general Franco, van passar els següents esdeveniments que citaré de forma concreta i no massa extensa ja que no va ser fins a la mort del dictador que la revista va tornar a patir un gir important. Així trobem que:

- 1955. La revista va estar dos mesos sense aparèixer (juliol i agost). Donat que la censura revisava les diferents publicacions de la revista, es creu que la revista va ser censurada per algun article que no els va agradar.
- 1965. La revista *Recvll* de Blanes queda suspesa i sense base jurídica que li permeti de convocar, lliurar premis literaris en determinar l'Administració que ha deixat de dependre d'una institució eclesiàstica.⁴⁴
- 1968. S'obre un plec de Càrrecs a la revista *Recvll* pels articles del número 1095. A més, en l'aplicació de la Llei de Premsa, essent ministre M. Farga Iribarne, la revista *Recvll*, de Blanes, és multada quatre vegades: l'import de les multes és de 5000 pessetes, 7500, 10000 i 125000.
- 1971. Multa de 50000 pessetes a la revista *Recvll*, de Blanes, per un article de J. M Capdevila titulat En el centenari d'Enric Prat de la Riba, publicat al número 1163. Tot i el recurs, el consell de ministres el desestima.

Tot seguit ens situem al 1975, un any recordat per la mort d'un home que deixaria marcada tota la gent d'aquells temps, tots aquells que havien estat sotmesos a la seva dictadura.

Com he dit abans, al 1975 la revista tornà a patir un gir important, comença la transició política, ja que la fi d'aquesta dictadura comportaria el principi de la llibertat, de la lliure expressió i de tornar a l'essència⁴⁵ de la revista, la qual s'havia vist afectada per totes aquestes normes i lleis dictatorials.

⁴⁴ Com a conseqüència de la ofensa rebuda.

⁴⁵ Déu, pàtria i catalanitat.

El primer article representatiu d'aquest any que trobem a la revista és l'anomenat "Sense deixar de fer país, és també l'hora de conrreuar el camp polític".

Només amb el títol ens podem adonar com durant tot aquest any la revista deixarà de banda altre cop allò de *no entrar massa en política*,⁴⁶ ja que era llavors el moment decisiu per manifestar-se i tornar a plantejar-se seriosament el futur d'un país que s'hauria de reconstruir quant a política.

Aquest article anomenat "Sense deixar de fer país, és també l'hora de conrreuar el camp polític", parla de la gran importància que té el fet de la gent estigui conscienciada que la política és una activitat continuada en la qual tots hem de participar i la qual mai podem deixar de banda; que el pes de la societat roman en la política i, que normalment, ens allunyem d'aquesta idea pensant que fer país no té a veure amb fer política:

"A Catalunya es dóna molt l'actitud defensiva, de resistència, d'aguantar. Som un poble que sempre torna, que reneix quan sembla que està atrapat. Però no acabem mai de construir. Els fonaments, les parets mestres, elements bàsics que fan que el temple aguanti i conservi, en els pitjors moments, capacitat per a la reconstrucció: tot això es fer país. Però el tancament últim, allò que fa que finalment una casa sigui una casa i no una construcció amb bons carreus però oberta a la intempèrie i no definitivament habitable, això és la política. Que és el que sense deixar de fer país caldrà fer. Hem de fer política".

Com veiem en el paràgraf anterior, *Recvll* ja té la visió de seguiment i reconstrucció d'aquests ideals perduts dels quals parlàvem abans.

⁴⁶ Més d'un cop la revista diu que no és una revista per fer política, sinó per fer poble i catalanitat, apartant-se sempre que fos possible del camp polític.

Poc després, el 20 de novembre de 1975, mor el general Franco, fet que comportarà la recuperació de les llibertats democràtiques, recollides a la Constitució aprovada el 6 de desembre de 1978.⁴⁷ La revista *Recvll* il·lustrà aquest fet al número 1270.

3.7.1 L'estructura externa

3.7.1.2. La portada

La portada d'aquest exemplar reflecteix clarament l'esdeveniment que acabava de passar nou dies abans de la publicació d'aquest número: la mort del general Franco. A part del logotip característic de la revista, amb les lletres *RECVLL*, trobem també un subtítol que diu així: *Prensa regional, premsa democràtica*, mostrant-nos, ja sense cap por, la fi de la dictadura i l'inici d'una nova època encapçalada i determinada per la democràcia, la llibertat i la lliure expressió.

De fons d'aquesta portada trobem una foto d'una barca sobre la qual es recolza una noia que llegeix amb gran interès el diari. Segurament *Recvll* ara més que mai volia remarcar la importància de la lectura i seguiment de revistes i diaris com la seva, com el propi *Recvll*.⁴⁸

3.7.1.3. Les diferents seccions

Com a tret característic d'aquest número, i si el relacionem amb l'últim número analitzat a fons en darrer lloc (el primer número de 1949), destacaria la introducció

⁴⁷ Preàmbul:la Nació espanyola, amb el desig d'establir la justícia, la llibertat i la seguretat i de promoure el bé de tots els qui la integren, en ús de la seva sobirania, proclama la voluntat de: Garantir la convivència democràtica dins la Constitució i les lleis de conformitat amb un ordre econòmic i social just.

Consolidar un Estat de Dret que assegurí l'imperi de la Llei com a expressió de la voluntat popular.

Protegir tots els espanyols i els pobles d'Espanya en l'exercici dels drets humans, les seves cultures i tradicions, llengües i institucions.

Promoure el progrés de la cultura i de l'economia per tal d'assegurar a tothom una qualitat de vida digna.

Establir una societat democràtica avançada, i Col·laborar a l'enfortiment d'unes relacions pacífiques i de cooperació eficaç entre tots els pobles de la Terra.

⁴⁸ Observem com antigament escrivien articles del "que volem", o "al nostre lector" i, ara, en canvi, fan servir imatges o titulars en substitució d'aquests darrers.

d'un sumari o índex a la primera pàgina, situant al lector en tot moment i destacant els títols i titulars de cada article o escrit.

D'aquesta manera, i seguint el sumari que la pròpia revista proporciona⁴⁹, dividiré aquesta anàlisi en quinze parts, tantes com d'articles consta, però només em submergiré en aquells que parlen sobre el tema tractat, la mort del general Franco, la monarquia i la democràcia. Així doncs, les diferents parts que trobem són:

- **OPINEM. Francisco Franco Bahamonde; La Monarquia, canal obert, no dic entrebancador.**
- CARTES AL DIRECTOR.
- **Prensa regional. Prensa democràtica – Pius Pujades.**
- Coses de casa – Manuel Boadas i Nualart prev. D'ALTRES FONTS.
- CULTURA I BARBARIE (sic). Perspectives del IV Congrés de la Formació: Vers una nova escola pública.
- **PERSONES I FETS. Fernàndez (sic) de la Mora: crepuscle del bunker (sic) – Pep Fernàndez (sic).**
- LLAR ENDINS. Alguns fets que hem de tenir en compte – Enric Miralbell i Andreu; LES NOSTRES COMARQUES. Un alcalde amb “gafe”? – P.F. (sic)
- BLANES NOTICIA. Còmic Pik Fumetti – Lluís Giralt.
- ESPORTS. Futbol: Damià León; Hockey: J.P.C. (sic); Basquet: P. Molina.
- MOTS CREUATS. Marçal; URGÈNCIES. Josep Mª Morràs (sic).

3.7.1.4. El tipus de lletra i les il·lustracions

La revista es continua fent amb màquina d'escriure,⁵⁰ i hi ha molts articles, molts escrits de tota mena i poques il·lustracions.

⁴⁹ Les antigues seccions que donaven tan poca importància a les notícies i que només parlava de literatura i entreteniments canvien per complert.

⁵⁰ Entrevista Joaquim Abril.

3.7.2. L'estructura interna

Com he remarcat anteriorment, en aquest cas només faré referència als escrits que parlin de Franco, la monarquia i la democràcia.

3.7.2.1. “Francisco Franco Bahamonde”

La revista presenta com a primer escrit la notícia de la mort de Franco. Comença explicant el dia, l'hora i l'any de la mort (20 de novembre de 1975 a les 5:25h als 83 anys d'edat), i acaba parlant amb un to irònic i crític expressant d'una manera ben clara el descontentament de *Recvll* envers els anys dictatorials del general.

També fa referència als canvis (dolents, encara que no ho digui concretament) produïts en la població i sobretot al país.

Acaba amb una bona visió de futur citant Juan Carles de Borbó com a legítim monarca:

“[...] La seva virtualitat carismàtica sorgí i es féu ostensiblement efectiva, preponderant, durant la confrontació civil 1936/1939 i encara més després de l'efemèrides final, concretada el dia 1 d'Abril de l'últim any esmentat. En el transcurs d'aquesta extraordinària peripècia, d'aquest dilatat període de comanament, és de tota evidència que s'han operat canvis remarcables en la mentalitat i en l'economia peninsular.”⁵¹

3.7.2.2. “La Monarquia, canal obert, no dic entrebancador”

La revista ens presenta al nou monarca Joan Carles de Borbó. El presenta com a garantia d'un desenvolupament pluralista, democràtic i econòmic, i assegura que tindrà una alta representativitat.

Aquest escrit vol donar esperança a tot aquell que no confii en aquesta nova monarquia, que no s'hagi deslligat de la dictadura, i per fer-ho, utilitza paraules del

⁵¹ *Recvll* núm. 1270, 29 de novembre de 1975

mateix monarca : *“Soy plenamente consciente de que un gran pueblo como el nuestro, en pleno período de desarrollo cultural, de cambio generacional y de crecimiento, pide perfeccionamientos profundos. Escuchar, canalizar y estimular estas demandas es para mi un deber que acepto con decisión.”*

3.7.2.3. “Premsa Regional: Premsa democràtica”

Dins d'aquesta secció ens fixarem en el petit apartat anomenat “Premisa (sic) de Manega Estreta”, i en l'última part anomenada “L'esperança del demà”.

Ens fixem en aquesta petita part ja que és la que ens interessa pel seu contingut i per la seva situació i enfocament (Espanya i seva visió de premsa quant als temps que corren).

Comença dient que en el cas d'Espanya, es quasi impossible parlar d'una premsa que englobi tot l'Estat, ja que sempre s'han mantingut diferències entre els diferents indrets, per més que les grans potències com Barcelona i Madrid ho intentin hagin intentat impedir.

Diu que en aquest món de la premsa hi ha massa pretensions i mai s'ha arribat a saber les circumstàncies concretes. També critica a totes aquelles revistes que no s'han posicionat clarament en una banda o una altra, sobretot en els temps de postguerra, quan la por s'apoderà de tothom.

Aquesta última part és la que fa referència a tot el que estava passant llavors. Serien una mena de conseqüències periodístiques sortides a la llum un cop la repressió a finalitzat, i diuen així:

“[...] Aquesta mena d'organigrama té un valor únicament indicatiu i que admet totes les modificacions que cada circumstància aconselli. Però les arrels d'informació assenyalades

han de quedar perfectament cobertes si pensem en un futur europeu plenament democràtic, en un poble capaç de prendre decisions perquè és ben informat.”⁵²

3.7.2.4. “Fernandez de la Mora: Crepuscle del bunker?”

Incloc aquesta part per la curiositat que m’ha despertat en llegir-la. Com el seu títol indica, parla sobre Fernández de Mora, ministre de Franco en la Cartera d’Obres Públiques.

La notícia explica que aquest senyor ha aparegut en un programa de TV francesa la qual s’ha mostrat ancorada en 1938. La revista ho expressa amb les següents paraules: “Allò més notable observat en el col·loqui fou l’esperit de revenja que animava als del plató de París... Demostraren la seva total ignorància sobre l’Espanya actual. [...] Les seves intervencions borejaven els límits de la increïbilitat.”

3.7.3. La llengua

Després de més de vint anys, tornem a trobar tota la revista en català. Aquesta vegada no hi ha problemes de coherència ni cohesió, però sí que segueixen essent els problemes de correcció, sobretot castellanismes.

⁵² Recvll núm. 1270

3.8. BLANES DEMÒCRATA

Seguim en la dècada dels 70, una dècada caracteritzada per els canvis polítics i la importància de la veu del poble⁵³, fent camí per aconseguir les llibertats desitjades duran tants anys.

Ens situem doncs al 1977 que *Recvll* titula *Any d'esperança per a les reivindicacions nacionals catalanes*.

Durant aquest any trobem diversos articles reivindicatius on es fa patent més que mai la veu d'un poble català que ha estat callat durant tants anys, i també de les seves forces representatives, com per exemple, Josep Tarradellas.⁵⁴

Després d'haver llegit i fullejat tots els números de la revista *Recvll* d'aquest any he escollit els tres articles que he cregut que mostren millor aquest sentiment de progrés de innovació i de millora del poble català.

Primerament, ens situem davant de l'article anomenat *Un any decisiu per Catalunya i el seu pensament*⁵⁵.

En aquest article, Josep Tarradellas ens mostra les seves intencions i el propòsit de millora i de visió de futur que planteja per aquest nou país. L'escrit comença amb una petita introducció que deixa ben clares les intencions tant de la revista (que ara està més que mai a prop d'una de les parts fonamentals del seu lema), com de Catalunya en general. Després d'aquesta curta introducció Tarradellas demana ferma, civisme i catalanitat. La introducció diu així:

“Hem encetat l'any amb un procés renovat que volem ens porti a l'exercici cívic de la democràcia al llarg i l'ample de les terres ibèriques i en el que nosaltres, catalans, ens pertoca primordialment com a poble: el restabliment de les nostres institucions de govern.”

⁵³ Torna la democràcia amb la constitució del 1978.

⁵⁴ President de la Generalitat des de 1954 fins a la restauració de la Generalitat el 1980.

⁵⁵ *Recvll* núm. 1294.

El següent article es titula “Unió democràtica de Catalunya i el seu pensament”⁵⁶. Més que un article, es tracta d’una petita secció dedicada a aquest partit polític que segons la revista *Recvll* es concep com a “partit no confessional d’inspiració democristiana obert a tots els que coincideixen en postulats personalistes i comunitaris amb independència de les seves possibles opcions religioses.

En els diferents escrits que formen aquesta petita secció trobem la intenció d’aquest partit, que potser es el que més s’apropava a la revista en aquella època, a causa dels esdeveniments que estaven tenint lloc, i a la idea de progrés i de fer democràcia i una política justa.

Per últim, parlaré breument d’un altre article que també segueix fidelment aquesta intenció de progrés de la revista i les seves intencions. L’article es titula *El referèndum no ha passat per Blanes*.

En aquest article la revista es queixa en nom del poble blanenc, de la mala organització de l’ajuntament. Diu que si és veritat que volem anar pel camí de la democràcia, no pot ser que una acció democràtica tingui resultats tat inesperats⁵⁷. L’article parla també de respecte i de consciència, i sobretot, de justícia:

“Es tracta de demostrar que els blanencs, avui, sabem que els qui ens han mantingut callats, ara pertanyen a un món que ja ha passat a la Història. Això ens donarà forces per a lluitar [...] per la consecució i plena consolidació de la Democràcia.”

Saltem doncs a 1979. De la mateixa manera que amb l’any 1977 he escollit els tres articles més representatius de l’època i sobretot els que mostraven millor allò que volia dir la revista: *La futura política municipal, un atot per a Catalunya*,⁵⁸ *el Municipi democràtic de la Vila de Blanes*⁵⁹ i *l’Ajuntament, l’Estatut i la Democràcia*.⁶⁰

⁵⁶ *Recvll* núm. 1295.

⁵⁷ Es refereix al referèndum i a la discrepància que hi havia després del règim dictatorial.

⁵⁸ *Recvll* núm. 1340.

⁵⁹ *Recvll* núm. 1341.

⁶⁰ *Recvll* núm. 1354.

Podríem dir que tots tres estan relacionats i presenten la mateixa intenció: conscienciar el poble blanenc perquè segueixi el camí de la democràcia. Aquest any està caracteritzat pel sorgiment del primer ajuntament democràtic a Blanes.

En primer lloc, trobem “*La futura política Municipal*”, que parla de com hauran de ser els futurs ajuntaments. Diu que els nous ajuntaments hauran de ser portadors de llibertats per als seus homes i portadors d’igualtat i d’eficàcia

Tot seguit trobem el “Municipi democràtic de la Vila de Blanes”, que continua parlant d’igualtat, d’un Blanes nou i unit. L’article acaba suposant un futur del nou ajuntament democràtic. Ho fa amb aquestes paraules:

“Del nou Ajuntament democràtic que hem elegit, esperem que la seva comesa revertirà a la col·lectivitat amb fruits de bona convivència en el poble, harmonitzant els pensaments dels vilatans, sense prescindir de Déu, senyor de la història com ha sigut la norma en el pas dels segles.”⁶¹

Finalment cito l’article “L’Ajuntament, l’Estatut i la Democràcia”, ja que torna a remarcar una de les parts fonamentals del lema de la revista, que en aquest cas seria la catalanitat. L’article no és més que un seguiment dels dos anteriors, fent referència també de la votació de l’Estatut d’Autonomia.

Durant la dècada de 1980 i 1990, la revista va seguir el seu curs amb total normalitat, sense cap incident notori o cap article que sobresortís dels altres o fos de major importància.⁶²

⁶¹ Tornem a trobar aquesta pinzellada característica de la revista de posar, sigui quin sigui el tema, Déu damunt de tot.

⁶² Deixant de banda el número 1441 de l’any 1983, dedicat al 125è aniversari del naixement de Joaquim Ruyra.

3.9. LA REPRESA

Com a últim període, analitzaré la dècada actual, del 2000 al 2010. Durant aquests deu anys la revista ha anat evolucionant i seguint el seu curs, sense quasi cap mena d'incident. L'únic problema que trobem durant aquests deu anys se situa entre 2005 i 2006, quan la revista va estar quasi mig any parada a causa de problemes econòmics. La mateixa redacció de la revista ens ho explica i anomena aquest nou període *La Represa*. La revista diu així:

“Tal com vàrem avançar en la carta dirigida als subscriptors de **RECVLL**, hem tingut una ensopegada econòmica que ens ha mantingut en silenci quasi mig any. A tots els nostres amics, subscriptors, lectors, anunciants i poble de Blanes en general, us demanem disculpes i al mateix temps us donem les gràcies per fer-nos confiança i donar-nos encoratjament perquè **RECVLL** no defalleixi.

Així, amb el vostre generós suport i desinteressada col·laboració, podem dir que estem de **FESTA MAJOR**, i no només perquè celebrem **Santa Anna, patrona nostra**, sinó perquè amb aquest nou número que teniu a les vostres mans, s'inicia **la represa** de **RECVLL** amb nous continguts i un enfilall de col·laboradors que porten la mateixa il·lusió i amor a Blanes que els seus fundadors l'any 1920.

Aquests parèntesi, involuntari, haurà estat només una parada per reflexionar, agafar aire i donar una nova embranzida als postulats que han estat objecte permanent d'atenció i servei de **RECVLL**.

RECVLL, fruit de terra és expedició del tarannà català i que s'ha fet constant al llarg del temps: **amor a la llibertat, a la independència i a la democràcia** que queda palès amb l'exclamació del rei Martí: “**Qual poble és en lo món que sia així franc de**

franqueses e llibertats que sia així liberal com vosaltres?” i que tan bé han glossat el canonge **Carles Cardó** i l’historiador **Vicens Vives**.

[...]

Ens sentim hereus d’una tradició cultural que ha donat homes com el nostre “avi” **Mestre RUYRA**, que fa tres anys celebràvem els cent anys de la seva eclosió literària.”⁶³

Des d’aquest petit incident fins ara, la revista no n’ha patit cap més i, actualment, trobem encara una gamma més alta de continguts i col·laboradors.

⁶³ Veure : “les arrels, l’avi”.

3.10. LA REVISTA A L'ACTUALITAT

Actualment, la revista ja té quasi noranta anys de trajectòria, i cal dir que encara ara, és una de les més característiques i amb uns objectius i intencions més marcades de Blanes, sempre buscant apropar-se al poble, i criticar o opinar constructivament i no destructivament.⁶⁴

L'àmplia gamma de continguts, temes i sobretot la varietat i diferenciació (quant a edat, ocupació, ideals...) que podem trobar entre els seus col·laboradors és impressionant.

Si fullegem qualsevol número del Recvll d'aquest any cercarem seccions com “Des de Sa Carbonera”, de Maria Àngels Vázquez; “cinema”, amb un gran crític, en Salvador Montalt; “A la riba del Jordà”, amb Josep Perich i Serra, rector de les Parròquies de Santa Teresa i de la Sagrada Família; “Mot a mot”, amb el poeta Carles Duarte i Montserrat; “Cròniques municipals”, amb el periodista Joan Ferrer i Bernat; “L'entrevista”, amb la periodista Almudena Montaña India; “Circumloquis”, amb Joan Adell Álvarez, llicenciat en Farmàcia, Medicina i Cirurgia; “Des de Sa Palomera, amb la periodista Elisabet Parera; “Contrapunt”, amb un dels membres de redacció, en Pere Reixach, “Blanes instants perduts, amb Aitor Roger, historiador; “Calaix de sastre”, amb el periodista Rafael Bagot i Grau; “S'obre el teló”, per la periodista Judit Mercader i Duran; “Music-all i altres herbes”, amb el músic Josep M. Guinart; “Obituari”, amb Salvador Pont; Intel·ligència emocional, amb el psicòleg i formador professional Enric Font; “L'altre Blanes, amb Susana Ramajo Ábalos de Càritas Interparroquial de Blanes; “Objectiu plural” amb Jaume Rocabert Cabruja-, “El qüestionari proust amb el codi blanenc a la cultura”, de la redacció ; Blanes notícia, amb Joaquim Robert i, finalment, una nova secció dirigida

⁶⁴ Entrevista a Pere Reixach.

a la joventut i a fer veure la realitat amb un altre punt de vista: Amb mirada jove, amb l'autora d'aquest treball.

La veritat és que quan vaig començar el treball, mai no hagués pensat en la possibilitat de començar a escriure a la revista. Però és ben bé, que quan menys ho busques és quan ho trobes.

Després de fer les entrevistes corresponents als membres de redacció, em van proposar començar a escriure, i crear una nova secció dirigida al jovent. Jo, naturalment, vaig acceptar, ja que vaig pensar que seria una manera *d'obrir portes*, d'aprendre i, per què no, de donar-me a conèixer.

D'aquesta manera, vam crear aquest nou apartat, que de moment té només dos mesos d'existència, i que esperem que doni bons resultats. L'apartat es titula “Amb mirada Jove”, és de petita extensió i recollirà una àmplia gamma de temes, sempre d'interès global però dirigits amb més intensitat a la joventut que a un altre col·lectiu.

Fins ara he fet un article d'opinió titulat “Allò més nostre”, i una entrevista a la regidora de joventut, Montserrat Pasquina:

“Allò més nostre”⁶⁵

És ben bé que vivim envoltats de meravelles... I a vegades penso:

Com podem ser tan incapaços de percebre-les?

I quan parlo de meravelles no vull anar gaire lluny. Podem tancar els ulls i somiar en un “que podria ser”; però també podem obrir-los i mirar el nostre voltant.

Sentir el nostre poble com a poble, la nostra llengua com a llengua i la nostra música com allò més íntim que ens permetrà somiar si és que encara no ens

⁶⁵ Recvll núm. 1992.

conformem amb obrir els ulls. Perquè el somni més apreciat es troba en allò més nostre.

També podem traduir aquestes paraules i parlar d'un Blanes català, i conseqüentment, de la sardana.

Per què, què és més maco que la continuïtat i el dia a dia quan aquests són sentits i volguts? Quan tot el que ha estat present durant tants anys, fins i tot en temps de repressió, com el català, la sardana i la lliure expressió d'un Blanes que tenia tant a dir, es fa visible a tots els sentits? Potser tot es podria traduir amb una sola paraula: goig.

I potser és aquest goig que et fa sentir tan identificat alhora de cercar algun objectiu el que falta als joves d'avui dia.

Perquè avui dia, quan surts a la plaça a tocar sardanes (com és el meu cas), i veus que la mitjana d'edat dels presents és de 40-50 anys, i no només ballant, sinó tocant, et sents realment decebut. Decebut pel sol fet de pensar que tota aquesta llarga història arribarà un dia que, com tot segueixi així, es perdrà.

I llavors, quin és el motiu d'aquest poc interès per allò més nostre?

Bé, potser és la falta de coneixement, la poca propaganda, o l'associació d'això que per alguns és el dia a dia, a uns ideals polítics equivocats. Ja que no ens hem d'equivocar; jo parlo de conservar una tradició que ens fa ser qui som, no pas de cap ideologia o política preconcebuda.

El cas és que hem de deixar de somiar adormits, per poder obrir una mica millor els ulls i aconseguir viure aquest fabulós somni que presenciem diàriament.

Entrevista a la regidora de joventut⁶⁶

⁶⁶ Recvll núm. 1993

◆ *En què consisteix exactament la seva feina?*

Bé, jo porto quatre àrees de l'ajuntament: emancipació juvenil, benestar i família (serveis socials), salut pública i cooperació i solidaritat.

La feina consisteix en dirigir aquestes àrees i intentar fer coses noves o donar continuïtat a projectes que venen d'anys enrere. És important saber "arribar a la gent" i, sobretot, ajudar.

◆ *Actualment teniu algun projecte relacionat amb el jovent?*

Actualment, estem treballant en la creació d'una nova "morralla". La idea va començar ja que l'any passat van tenir tant d'èxit les activitats que es feien a l'antic local, que vam arribar a sobrepassar el límit de gent en certes ocasions (assajos oberts, concerts...). Es podria dir que vam "morir d'èxit", ja que vam passar de les 50 persones a les 150. A més, vam tenir queixes de diferents veïns propers a la zona, i vam decidir que havíem de canviar tan si com no, per la qual cosa ens vam posar a buscar un nou local que s'adeqüés a les condicions necessàries que havia de tenir un lloc on es fessin totes les activitats dutes a terme a l'antiga "morralla" fins aleshores.

Aquest procés de recerca d'un nou local el vam fer sempre amb la col·laboració dels joves i tenint presents tots els aspectes que havia de tenir aquell nou espai. Tot i així va ser una tasca difícil. Cap local dels que trobàvem s'adequava 100% a allò que estàvem buscant.

Finalment vam trobar un local nou molt més gran que l'antiga "morralla" i amb unes condicions molt adequades. La proposta va ser acceptada per tots els joves i pel govern. Actualment, encara no està finalitzat el projecte, però no estem parats, tot té el seu ritme.

Cal dir que aquest canvi ha provocat que no ens impliquéssim tant en altres activitats, ja que la despesa econòmica emprada ha estat molt gran.

◆ *Què és el que l'ha motivat per arribar a aquest càrrec?*

Suposo que vaig pensar que seria una bona manera de posar el meu granet de sorra dins del municipi. Realment, tot aquell que s'inicia a la política ho fa de manera voluntària, i cal dir que és un gran sacrifici. Crec que has d'estar molt motivat per poder entrar a formar part de la política. La veritat és que és dur però gratificant.

◆ *Quina creu que és l'afició principal del jovent de Blanes?*

Jo crec que on hi ha més afició és en el món musical. A les sales d'assaig, per exemple, tenim més de vint grups amb ganes i il·lusió de tirar endavant. Crec que la música uneix molt al jovent.

◆ *Creu que la societat actual segueix tenint presents els mateixos valors d'anys enrere o creu que aquests han canviat?*

Crec que hi ha de tot. Està clar que les generacions canvien i que, per exemple, no és la mateixa l'educació que vaig rebre jo a la que reben els joves d'avui. Ara els joves tenen molta més informació de la que teníem nosaltres, de la mateixa manera que tenen molta més llibertat quan han de triar. Ara bé, també crec que els valors més importants com el respecte, l'educació... segueixen presents. Almenys els joves amb els quals m'he relacionat jo dins de la meva àrea, els tenen.

◆ *Els joves donen molta importància a tot allò superficial?*

Doncs sí. Crec que se li dona molta importància a qualsevol cosa material en general, "jo tinc i tu no tens", les marques...

◆ *Quant a l'educació, creu realment que són els joves els que mostren desinterès per aprendre, o és el sistema educatiu el que realment no funciona?*

Jo penso que és una mica tot.

No podem donar tota la culpa al sistema educatiu, però tampoc podem donar tota la culpa a les famílies.

Hem passat d'un extrem on tot era molt mandatari i el professor era una figura a la qual s'obeïa sense cap renec, a un extrem on el professor ha perdut massa la seva autoritat.

Crec que si la família falla, és impossible que el sistema educatiu s'encarregui per complet de l'educació.

◆ *Deixem de parlar d'estudi i parlem de feina. Aquí a Blanes, quines són les facilitats pel jovent de trobar feina?*

A Blanes tenim l'àrea de promoció econòmica de l'Ajuntament. És un servei personalitzat on t'ajuden a fer el currículum, posar-te en contacte amb diferents empreses, buscar quin tipus de feina t'agrada...

Crec que estem en un moment delicat des del punt de vista laboral, però també crec que els joves s'han de seguir formant, ja que cada cop es demana més professionalitat.

◆ *A Blanes hi ha algun curs de formació per arribar a adquirir aquesta professionalitat?*

Sí. Actualment s'està fent un curs de mà d'obra, i l'any passat es va fer un d'atenció a les persones de la tercera edat. Durant el curs, els participants cobren un sou i duen a terme tant part pràctica com teòrica.

◆ *Creu que els joves s'han vist afectats per la crisi?*

Totalment. Crec que els joves i les persones majors de seixanta anys són les més afectades per la crisi. Crec que “ els primers en caure són els dèbils”, i per això, tots aquells joves que estaven treballant amb contractes precaris o de poca durada, són

els que més s'han vist afectats. Podríem dir que els joves formen el col·lectiu més vulnerable, tot i que aquest atur ha afectat a tothom.

◆ *La política és un tema d'interès juvenil?*

La política hauria de ser un tema d'interès juvenil, però quan passa alguna cosa dolenta, ens inclouen a tots dins dels mateix paquet.

A mi m'agradaria que la gent recuperés l'esperit de fa trenta anys, de voler fer, de innovar, de seguir, de votar...

◆ *Com a regidora, considera que l'activitat juvenil va en progrés, o necessita millores?*

Crec que el jovent és un dels col·lectius que té més ganes de fer coses, un dels grups més participatiu i que demostra continuïtat.

D'aquesta manera dono per finalitzada aquesta part del treball.

4. LES ARRELS, L'AVI

Recvll comença la seva trajectòria influenciat pel senyor Ruyra, que vivia a Blanes. La primera impremta on es va fer *Recvll* estava sota de la casa d'en Ruyra, on avui hi ha una botiga de roba i *souvenirs*. Ell els deixava el local i de tant en tant baixava i els repassava les faltes d'ortografia del que havien escrit. És a dir que, amb l'impuls del senyor Ruyra, *Recvll* va néixer i va començar a créixer.⁶⁷

Per la importància de Joaquim Ruyra dins de les arrels de *Recvll*, per la seva ajuda i per la gran figura que representa per a Blanes el cèlebre escriptor, tant per les seves peripècies en l'art d'escriure com pel seu tarannà, *Recvll*, durant la seva llarga trajectòria ha publicat cinc revistes monogràfiques en honor a aquest gran home.

4.1. Números d'homenatge a Ruyra (homenatge al centenari de la seva mort)

La primera revista que trobem data de l'any 1958. Es tracta del número 887 titulat *Numero de homenaje a Ruyra* (homenatge al centenari de la seva mort). És un número de 23 pàgines i tot ell està dedicat a Ruyra. Tot el número està escrit en castellà (menys la poesia, que gradualment, es va deixar escriure en català),⁶⁸ ja que la repressió encara no s'havia acabat, la dictadura era present i, s'havia d'anar amb compte, per més que es tractes d'un número extraordinari.

D'aquest número cal destacar sobretot el sentiment que mostra *Recvll* cap a Ruyra, l'amor i la consciència de saber que és gràcies a ell que es va començar el projecte que encara avui dura, una revista del poble i per al poble. (També cal destacar Benet Ribas com a peça clau dels inicis i del creixement de la revista).⁶⁹

⁶⁷ Entrevista a Joaquim Abril.

⁶⁸ Entrevista a Joaquim Abril.

⁶⁹ Entrevista a Joaquim Abril.

En ser la primera revista monogràfica dedicada a Ruyra, tot i que anteriorment ja s'havien publicat escrits dedicats a aquest honorable escriptor, *Recvll* vol fer saber al lector la gran importància de la figura d'aquest home durant el recorregut de la revista, sobretot durant els inicis. D'aquesta manera, trobem un article que mostra perfectament el sentiment explicat anteriorment: *“La impronta de Ruyra en la mentalidad “recullista”*.

“Como no podía menos que ocurrir, dados los persistentes contactos que els nois de Recvll tuvimos con D. Joaquín, durante la adolescencia y parte de la juventud, la influencia ruyriana en la formación de nuestra mentalidad es bien patente y notoria, y si bien su impronta no es única, los demás elementos que contribuyeron a perfilar nuestro carácter, nuestra posición, nuestras reacciones frente a los hechos que se producen en el curso de la vida, eran plenamente coincidentes en todo lo básico, en todo lo esencial- en lo divino, en lo humano, en lo concerniente a la Ciudad de Dios y en lo que se circunscribe a la Ciudad terrena- con la idiosincracia del Mestre.

Tuvimos la suerte en los años juveniles [...] de encontrarnos con una síntesis de valores, que movidos por unos anhelos comunes y a la par creadores, formaban en el movimiento renacentista de esta región, el sector clásico y genuino, el que para entendernos, diríamos que serbia los supremos ideales de Dios y de la Patria, que de no haber sido bastardeados y negados en mala hora por núcleos inconscientes, otro gallo nos cantarí. [...] Este conjunto de valores [...] se llaman RUYRA.”

4.2. 125 aniversari del naixement de Joaquim Ruyra 1858 – 1983

D'aquest número que coincideix amb la festa major de Santa Anna només he pogut aconseguir la portada, a la qual hi apareix la següent aquesta fotografia.

4.3. Any Ruyra – Recvll Santa Anna – 2003

Aquest número presenta una portada molt característica i peculiar. El títol el divideix en dos, i hi ha un petit escrit a la part dreta inferior dedicat a la fotografia de la portada que diu així:

“Homenatge de Blanes a Ruyra per commemorar el seu 75è Aniversari. A l’esquerra, Francesc Girbau en representació de l’Ajuntament. A la dreta, Francesc Puig i Llena, director de Recvll, ànima i organitzador dels actes. La senyora Teresa Llinàs de Ruyra mira l’escena mentre el Mestre saluda emocionat des del balcó el nombrós públic que va anar a retre-li homenatge a la seva casa pairal del carrer Ample. Any 1934.”

Igual que el número del centenari de Ruyra, en aquest cas també trobem força escrits que parlen dels inicis de la revista i de la importància que l’escriptor hi va tenir. Aquest cop, però, se citen també moltes de les obres de Ruyra.

“Aquest número de 2003 inclou l’edició d’un facsímil de *Recvll* del 19 de maig de 1934 dedicat íntegrament, a Joaquim Ruyra amb motiu del seu 75è aniversari”, ens deia Josep Marigó i Costa, antic alcalde de Blanes. Així que, abans del centenari de la seva mort amb el *Número de homenaje a Ruyra* trobaríem aquest altre de 1934 en motiu de seu 75è aniversari, que, una vegada més col·loca Ruyra al punt més alt de saviesa i exemple com a ciutadà, mestre i escriptors, amb articles com “Joaquim Ruyra, heus aquí un nom immortal” o “En lloar del Mestre”.

A quasi totes les edicions monogràfiques de Ruyra trobem repetit “l’Auto – retrat”, que sorprèn ja que contrastant amb les opinions que tenien d’ell els més fidels seguidors del mestre, ell es considerava ben senzill i normal.

Blanes va acollir des del 5 d’abril els actes commemoratius de l’Any Ruyra, en el decurs del qual s’organitzaren múltiples activitats per divulgar i *recuperar* l’obra de l’escriptor gironí Joaquim Ruyra. Amb aquest esdeveniment volia donar a conèixer l’autor aprofitant que el 2003 es complien cent anys de la publicació d’una de les seves obres més emblemàtiques, "Marines i boscatges".

4.4. 150 anys del naixement del mestre Ruyra

La revista *Recvll* dedica un espai dins de l’any Benet Ribas (2008) per dedicar-lo a Joaquim Ruyra. I què millor que escollir unes paraules del mateix Benet recollides en aquest mateix número, que mostrin la importància d’aquests 150 anys de record i admiració?

“El mestre Ruyra, esdevingut un clàssic, un artífex de la prosa catalana, hi és a primer rengle, al davant, com a valor qualitatiu. Ruyra ens fa estimar i conèixer casa nostra a escala universal”.

També cal remarcar les paraules de M. Lluïsa Julià Capdevila, Catedràtica de Llengua i Literatura Catalanes i col·laboradora de *Recvll*.

“Ruyra ha entrat en la consideració literària dels clàssics, d’aquells que perduren a través de l’obra, vuitanta o vuit-cents anys o vuit mil, tot dependrà de la fortalesa de la tradició en què decidí inscriure’s.”

5. ELS PREMIS RECVLL

Un dels trets més característics de la revista són els *Premis Recvll*, uns premis literaris arrelats a 1952 i que encara avui dia mantenen la seva importància fins al punt de reunir gent de tot Catalunya, les Illes i València.

Cal dir que la revista *Recvll* va ser la que va donar nom a aquests premis amb la intenció de no perdre la llengua catalana i de mantenir l'interès per la lectura i l'escriptura. Els *Premis Recvll* són uns premis modestos, que no obstant això, han descobert nous valors.⁷⁰

Per descriure'ls de manera entenedora i breu, presentaré una cronologia des dels seus inicis fins a l'actualitat destacant els esdeveniments o anècdotes més importants de cada any:

- 1952. S'inicia la celebració de la Festa Anyal de *Recvll* en honor a sant Francesc Sales⁷¹. En la sobretaula de dinar es realitza un curiós brindis: tots els col·laboradors de la revista prenen la paraula un darrere l'altre i pronuncien una edició oral de *Recvll*. Neix així la primera festa literària de *Recvll*, encara sense premis, són els fonaments.
- 1953. Comencen les pressions oficials de les autoritats locals, però la festa Anyal fa d'escut protector.
- 1954. La sobretaula del dinar de germanor es converteix en un acte de resistència u una eina de combat.
- 1955. La voluntat de crear escola es concreta en un primer concurs literàrioperiodístic i de dibuix d'àmbit local. En l'entrega d'aquests premis succeeix el primer incident. Mazo Mendo, governador civil, el qual presidia un dinar al costat de la festa d'aquests primers premis s'amoïna d'escoltar

⁷⁰ Entrevista a Salvador Roca.

⁷¹ Patró dels periodistes catòlics.

tants aplaudiments i diu les següents paraules: “Aquí, hoy, no puede haber otros aplausos que los que conmemoran la liberación”.

- 1956. Període de consolidació de la festa Anyal. La revista amplia les pàgines en català, i la ressenya de la Festa Anyal permet de constatar la vitalitat de la revista en aquests anys de fosc per al catalanisme. Tot i que la revista va ser multada en cert moment, mai es deixà de celebrar la festa, ni en l'època de la censura local (a excepció de l'any 1967).
- 1956-1964. Edicions de la revista que contenen la ressenya de la Festa Anyal.
- 1964. Les ressenyes de la festa es comencen a fer novament en català. El grup de redactors de la revista creu oportú ampliar l'àmbit dels premis, passant així a ser d'àmbit nacional. I així ho fan, sempre amb afany de continuïtat. D'aquesta manera en aquest mateix any hi ha la convocatòria del primer *Premi Recvll*.
- 1965. S'atorga per primera vegada el premi de Narració Francesc Puig i Llensa, d'àmbit nacional.
- 1966. S'amplia el cartell dels premis. Es crea el Premi Recvll d'Assaig (treballs de pensament, estudi i crítica. També es convoca el premi Sa Palomera per autors de menys de vint-i-sis anys, que es va mantenir fins al 1972.
- 1967. La revista va ser censurada i els premis no es van poder celebrar, però malgrat això, la Festa Anyal es va celebrar.
- 1968. El Premi Ribas i Carreras, de poesia, es consolida.
- 1975. Es convoca per primera vegada el premi Josep Ametller d'assaig.⁷² La festa requereix molts tràmits i, tot i que mor el general Franco, no és fins a 1977 que tot es normalitza.
- 1976. A la sobretaula del dinar es canta L'himne a la Senyera.
- 1977. Es convoca per primera vegada el Premi Rafael Cornellà de reportatge periodístic (entrevista més il·lustració).

⁷² Josep Ametller va ser membre del Jurat des de la primera convocatòria: blanenc, catalanista i de gran intel·lectualitat.

- 1979. Es convoca per primera vegada el Premi Salvador Reynaldos, a l'estudi monogràfic d'un tema concret, que varia segons els anys fins que el 1983 es destina definitivament al teatre.
- 1980. La Festa Anyal, presidida per Josep Tarradellas, President de la Generalitat de Catalunya, estrena Autonomia.
- 1981. Presentació del llibre *Tots els premis Recvll (1965-1981)*.
- 1989. Es compleixen vint-i-cinc anys d'existència dels Premis Literaris Recvll. S'inicia l'edició definitiva dels Premis de Narració Francesc Puig i Llensa.
- 1991. Mantenia en el seu cartell el premi Alba de Prima, dedicat a Joaquim Ruyra. El premi escollit per al premi d'assaig va ser la normalització lingüística dels Països Catalans.
- 1992. Se celebren els Jocs olímpics a Barcelona. En el text de presentació de les bases dels Premis Recvll de 1992 es preguntava si, a prop d'assolir la trentena edició, calia encara continuar convocant-los. La resposta va ser afirmativa.
- 1993. El Recvll ja formava part del paisatge literari i cultural del país. El jurat acull un nou membre: Àlex Susanna.
- 1994. Trentena edició que introdueix diversos canvis en les bases: la modalitat d'assaig desapareixia i en el seu lloc s'instaurava el Premi de teatre Josep Ametller, amb la mateixa dotació econòmica i Edicions 62 es comprometia a editar en la seva prestigiosa col·lecció *El Galliner*, l'obra guanyadora. Al mateix temps es creava un jurat específic per al teatre amb la incorporació de Joan Anton Benach i Àlex Broch. D'altra banda, el Premi Salvador Reynaldos, destinat fins aleshores al teatre, passa a ser un premi de periodisme destinat a articles d'opinió sobre fets actuals.
- 1995. Joan Colomines i Puig, president del Jurat dels Premis Recvll durant setze anys, es retirava deixant el seu lloc a Carles Duarte i Montserrat, filòleg, poeta i que sempre havia manifestat la cultura i les llibertats. Aquest any és també l'inici de la col·laboració estable del Consell Comarcal de la Selva.
- 1996. La peculiaritat més gran va ser el patrocini del diari *Avui* del Premi literari Rafael Cornellà. A partir d'aquell any les pàgines del suplement de

- cultura de l'Avui publiquen el treball guanyador. La participació és màxima en aquest any (195 obres).
- 1997. Canvis en la composició del jurat de la modalitat de teatre. Joan Anton Benach i Àlex Broch van ser substituïts per Guillem- Jordi Graells i Joaquim Vilà i Floch.
 - 1998. Benet Ribas mor als 89 anys. La plaça que Benet Ribas deixava vacant la va ocupar el crític literari Joan Josep Isern. També morí Joaquim Vilà i Folch i la filla de Benet Ribas, Maria Ribas i Llorens.
 - 1999. Els jurats canvien. La pèrdua de Benet Ribas, la seva filla i Vilà i Folch es va completar amb l'entrada de Francesc Robert. L'altra novetat significativa va ser el canvi de denominació dels premis de narració i de poesia que adoptaven el nom de Benet Ribas i Maria Ribas.
 - 2000. El premi de narració passa a denominar-se Joaquim Ruyra i l'Ajuntament de Blanes s'encarrega de la seva dotació econòmica que passava de 100000 pessetes a 250000 pessetes; però la figura de Benet Ribas no desapareixia, ja que el premi de poesia adoptava el seu nom i també augmentava la dotació econòmica.
 - 2001. L'acte de la festa va ser presidit pel Senyor Jordi Pujol, president de la generalitat de Catalunya.
 - 2002. Joaquim Abril, director de la revista, demana públicament a l'Ajuntament de Blanes que dediqui un carrer a l'impulsor dels premis, en Benet Ribas.
 - 2003. Any Ruyra, centenari de la publicació de *Marines i boscatges*. Els premis presenten dos novetats: Una lleu actualització de les dotacions econòmiques dels premis més petits (periodisme i retrat literari, que van passar de 450 a 500 euros), i el canvi d'editorial de l'obra guanyadora del premi de teatre: Edicions Proa. L'acte va ser presidit per Artur Mas, conseller en cap de la Generalitat acompanyat de Jordi Vilajoana.
 - 2004. Edició número quaranta dels *Premis Recvll*. Aquest any es van produir força canvis: el de composició del jurat, a causa de la marxa voluntària de Josep Isern que va ser substituït per la Vinyet Panyella. Pel que fa a la

publicació de les obres guanyadores, el premi de narració passava a la col·lecció “Joves adults” edicions Proa/La Galera. D'altra banda, les dotacions econòmiques dels cinc premis van augmentar: el de narració va passar de 1500 a 2000 euros; el de poesia, de 1100 a 1200 euros; el de teatre, de 1200 a 1500 euros, i els de periodisme i retrat literari van passar de 500 a 600 euros:

“La realitat és que, durant 40 anys, Recvll ha continuat sent una revista local amb uns dirigents arriscats i amb la calor de tot un poble al darrere, mentre que els seus Premis han esdevingut una cita anual de categoria. Són ja una fita normal periòdica, i periòdicament esperada. En un moment en què la proliferació de convocatòries literàries fa que els premis es dilueixin i molts gairebé s'esborrin, els Recvll continuen netament definits, amb personalitat pròpia. L'excepció - temptativa lluminosa del 1965 ha esdevingut una realitat normal i rica. I així, avui, Recvll torna a celebrar la seva festa –dels premis i festa de la revista -, una festa que va ser presidida tant pel president Tarradellas com pel president Pujol.”⁷³

- 2005 – 2009. Els Premis Recvll S'han continuat celebrant i cada cop acullen més treballs i participants. Cal dir que la publicació d'aquests treballs costa molts diners, i actualment, surt de butxaques molts de cops particulars, d'alguns estaments públics que també ens financen, com el Consell Comarcal, la Diputació de Girona, l'Ajuntament de Blanes. Si no fos per totes aquestes ajudes tot això no seria possible. Els actuals membres del jurat són els següents: el president, que en aquest cas es diu Vicens Vinorca, en Mario Sant Pere, que és poeta i s'ocupa del ponent de poesia, en Jaume Reixach i en Josep Maria Ripoll que fan el ponent de narració, l'excalde de Banyoles Joan Solana, que és l'especialista de teatre més Miquel Lluís Montaner, que s'ha incorporat aquest any també a teatre, la Vinyet Panyella, que és poeta, i en Salvador Roca.⁷⁴

⁷³ Article publicat a la secció Diàleg del diari *Avui* del diumenge 21 de març de 2004.

⁷⁴ Entrevista a Salvador Roca.

6. CONCLUSIONS

Després de quasi vuit mesos de dedicació i treball ja puc dir que he finalitzat aquesta laboriosa feina, el treball de recerca. Ha estat una tasca costosa que m'ha permès aprendre a organitzar millor les meves idees i sintetitzar un munt d'informació que a simple vista, és difícil d'ordenar.

He après a sintetitzar, a contrastar i sobretot a ser més ordenada i precisa, amb l'ajuda de fonts escrites i orals que m'han estat de gran utilitat (cal destacar l'ajuda de: Salvador Roca, Pere Reixach, Quim Robert, l'Aitor Roger, i sobretot, en Joaquim Abril, una d'aquelles persones *bona per naturalesa*).

Quant a la revista, en primer lloc, cal concloure que és la revista del poble sense cap mena de dubte; una revista que tot i haver patit més de trenta anys de dictadura, i haver estat mal acceptada per moltes tendències polítiques (primer d'esquerreres i més endavant de dretes), mai no ha deixat d'avançar i d'intentar mantenir el seu pensament i els seus fonaments, aquells que la van fer néixer el 1920 quan un grup de joves s'agruparen amb el nom de *novells escriptors*.

Cal dir que pel seu esperit de progrés, el seu sentiment de catalanitat, de conservació de la llengua, el seu prestigi i antiguitat, la revista *Recvll* mereix un alt reconeixement per part del poble en general, de tot aquell que se senti blanenc.

Fent aquest treball m'he adonat de l'enorme quantitat d'esdeveniments que han succeït a Blanes i que jo desconeixia per complet, del gran nombre de col·laboradors que han fet possible la continuïtat d'aquesta revista, d'aquest costós treball que ha representat el dia a dia per a tanta gent i, he comprès que és això el que he de fer jo també.

Vull estudiar periodisme, aprendre a interessar-me més per tot allò que em dóna vida i que em fa viure i, sobretot, ser conscient de l'actualitat, però també del passat, que definitivament, és el que ens ha proporcionat el present que vivim actualment.

De moment, ja he complert un dels meus objectius del treball, ja escric a *Recvll*. És a dir que, des de ara mateix, penso començar el meu propòsit, i tant de bo d'aquí uns anys hi hagi algú que faci el treball de recerca sobre aquest mateix tema i m'entrevisti a mi, i pugui donar la meva opinió i ser capaç d'informar amb tota la precisió amb què ho han fet els membres que formen la revista en l'actualitat amb mi.

Per acabar, he de dir que s'ha complert la meva hipòtesi de treball i, sobretot, he d'agrair la dedicació de les dues tutores que m'han ajudat durant aquesta costosa tasca, l'Eva Calaf i la Georgina Jordana, ja que estic segura que si no hagués estat per elles, no m'hagués quedat un treball com aquest.

7. BIBLIOGRAFIA

7.1. LLIBRES

ARGÓ, Narcís i VILALLONGA, Mariàngela. *Atles Literari de les terres de Girona. Segles XIX i XX*.

CROUS, Jesus. *Blanes cronologia històrica. Segle III aC- Segle XX*, Blanes, Ajuntament de Blanes, 1994.

ISERN, Joan Josep. *Recvll quaranta anys de Premis Recvll*, Editorial Proa, març del 2005.

MESTRES I ROVIRA, Josep. *La vila de Blanes i el seu desenvolupament socio-econòmic. Els segles XVIII, XIX i XX (fins el 1936)*.

MESTRES, JOSEP M I ALTRES, *Manual d'estil. La Redacció i l'edició de textos*: Eumo Editorial, Universitat de Barcelona, Associació de Mestres Rosa Sensat i Universitat Pompeu Fabra, Barcelona, 1995.

REIXACH, Jaume. *25 anys de Premis Recvll*, Recvll, desembre de 1989.

7.2. REVISTES

Revistes Blanda, núm. 8 i núm. 12

Revista Recvll, consulta de la majoria de números des de 1920

7.3. FONTS ORALS

Jordi Alum, col·laborador de Recvll.

Aitor Roger, col·laborador de Recvll.

Pere Reixach, actual membre de redacció.

Quim Robert, actual membre de redacció.

Joaquim Abril, exdirector de la revista Recvll.

Salvador Roca, actual membre de redacció.

7.4. WEBLOGRAFIA

http://www.blanes.net/oiapdocs.nsf/idoc/arxiu.index_revista

[http://www.blanes.net/oiapdocs.nsf/0/4f6bc03dacdae5fbc12568930047da23/\\$FILE/BLANDA%2002.pdf](http://www.blanes.net/oiapdocs.nsf/0/4f6bc03dacdae5fbc12568930047da23/$FILE/BLANDA%2002.pdf)

<http://issuu.com/galesberdurin/docs/recerca/11>

<http://es.answers.yahoo.com/question/index?qid=20080828194751AA9qnEu>

<http://www.biografiasyvidas.com/biografia/f/fabra.htm>

http://ca.wikipedia.org/wiki/Pompeu_Fabra_i_Poch

[http://www.generalisimofranco.com/GC/rep/002.htm#Introducción.](http://www.generalisimofranco.com/GC/rep/002.htm#Introducción)

<http://www.fideus.com/partis%20-%20front%20ordre.htm>

<http://www.epdlp.com/escritor.php?id=2378>

<http://www.elsiglodeuropa.es/siglo/historico/2007/725/725pens.html>

8. ANNEX

8.1. ENTREVISTES

8.1.1. ENTREVISTA A PERE REIXACH

En Pere Reixach també està fortament vinculat a la revista, ja que part de la seva família més propera hi escrivia abans que ell.

◆ *Quina relació o vincle té vostè amb aquesta revista?*

Bé... el vincle actual és que hi col·laboro. El vincle ve de tota la vida; ja quan tenia 16 anys hi escrivia, hi feia col·laboracions. El recull no és només l'edició de la revista, que abans era quinzenal, sinó que durant molt de temps era un moviment literari cultural. Fins i tot, una vegada a l'any feien una festa literària en la qual es llegien poemes. Després es van passar a fer dinars, una vegada a l'any. Al sobretaula es llegien treballs que sempre donaven l'opció a que els joves també poguessin aportar un treball, una poesia...

Durant molt de temps va organitzar excursions per conèixer indrets i patrimoni cultural de Catalunya, excursions que sortien d'aquí amb autocar, i on nosaltres, els jovenets, hi participàvem.

Així doncs, el *Recvll*, com un element d'expressió més, formava part d'un conjunt que girava entorn del centre catòlic, la parròquia... amb una intenció sempre intel·lectual, avançada, sempre progressista en aquest sentit, de pensament modern.

◆ *Què em pot dir dels seus inicis?*

Home, els seus inicis.. quasi podríem dir que ja són mítics. És bonic veure com un jovent que aleshores devien tenir uns catorze quinze o setze anys, sense una formació universitària adient, s'engrescaven a voler dir coses, i a voler

comunicar els seus pensaments. Feien tertúlies on hi va participar el mestre Ruyra,⁷⁵ que ells carinyosament anomenaven *l'avi*, els germans Roig i Raventós,⁷⁶ en Jonceda, el gran ninotaire de Catalunya ... Un jovent amb inquietuds intel·lectuals i socials, ja que el *Recvll* mai ha estat només literatura i prou, sempre ha tingut darrera aquesta empena on tothom podia dir la seva.

◆ *Vostè també va començar a participar-hi mogut per les mateixes inquietuds?*

Sí. Jo ho vaig viure des de ben petit ja que el meu pare i el meu germà gran hi escriven. En aquella època es va crear una associació d'amics de *Recvll*, portada principalment pel senyor Vilaró, que havia estat president del club de bàsquet entre d'altres càrrecs. Aleshores eren un grup de deu o dotze que formàvem un col·lectiu que vam anomenar “*Recvull d'aprenentatge*” un *Recvll* que donava peu als joves per anar escrivint, sabent que després algun d'aquests treballs escrits es publicaria.

◆ *Analitzant els primers números del Recvll, m'he adonat que repeteix molt les següents paraules: som una revista que defensem Déu i pàtria. Què en pensa? Encara són aquestes les dues prioritats?*

Substancialment sí, però formulades en un context d'avui.

Recvll ve d'una tradició intel·lectual que estava marcada per en Prat de la Riba i per en Torras i Bages,⁷⁷ que fan una distinció que és molt bona, que és la distinció entre nació i estat. La nació són sentiments, és identificació. És a dir, tu et pots sentir català i voler formar part d'Espanya. Però formar part d'un estat és simplement conceptual, no de cor, no de sentiments. Hi pot haver algun sentiment, però substancialment és un acord. Tu pots voler formar part d'aquest estat que és una organització política; és per exemple,

⁷⁵ Joaquim Ruyra, que els orientà en tot moment.

⁷⁶ El doctor Josep, i l'Emerencià.

⁷⁷ Bisbe arrelat als inicis de *Recvll*.

com voler formar part d'Europa... no ens sentim europeus! Volem ser europeus per una sèrie de conveniències, perquè la raó ens diu que per aquí anem bé.

Doncs això, a Catalunya, que sempre intel·lectualment ha estat avançada i ha tingut sentit propi, es va desenvolupar aquesta idea de què parlàvem: tu sents el que sents, i et manifestes a través d'una cultura que és la teva; i és la teva perquè és la que has viscut, és la que has mamat, és la que t'ha fet gran... d'aquest sentiment se'n pot dir pàtria. A vegades es fa la distinció entre pàtria gran i pàtria *chica*, però no hi ha pàtria gran ni pàtria *chica*. Pàtria és simplement allò que estimes, allò que t'identifica. Qui estima la seva pàtria, estima la seva gent, estima la seva cultura, treballa. Ser un bon patriota, potser dit amb paraules romàntiques, en definitiva vol dir interessar-se per la societat en la qual vius, una societat que et dóna allò que després tu li hauràs de tornar.

En el sentit de Déu, podríem dir que tot gira al voltant d'aquest gran debat: l'home és transcendent o no ho és?

Hi ha molts que creiem que l'home transcendeix, que l'home no és pura matèria. L'home transcendeix de la vida, i després d'aquesta vida n'hi ha una altra. Com s'especifica això? Bé, ara també sabem, en el context social en el qual vivim, de pluralitat, que hi ha moltes maneres de trobar aquest Déu. L'espiritualitat, és un element important... no fa gaire en Toni Blear s'ha convertit al catolicisme i ha constatat que la societat necessita aquestes creences; l'Obama, president d'Estats Units, fa referència sempre a Déu. Per tant, aquesta dimensió espiritual i transcendent, el *Recvll* la vol. El que passa també, és que estem dintre d'una tradició concreta que és la tradició catòlica, i dintre d'aquesta tradició catòlica sempre hi ha, com en tota organització, els més tradicionalistes i els més progressistes. Els que accepten més l'evolució, el canvi, noves maneres de fer... *Recvll* dins de la visió catòlica, està en una de les posicions més evolucionades. *Recvll* vol totes aquelles mesures que portin a la perfecció, al pensament, a unes

mesures més humanes. Després, si aquesta persona, seguint aquests ideals d'humanitat, busca un sentit és transcendent, millor.

Un bon exemple actual seria el mossèn Miquel Àngel,⁷⁸ que dintre de poc s'acomiarà amb un sopar al qual s'hi han apuntat milers de persones. El mossèn ha estat i és una persona molt catòlica i religiosa, però sempre amb la ment oberta i perseguint aquests ideals que dèiem anteriorment.

◆ *El primer escrit del primer número de la revista ve signat amb el nom de La Redacció, ja que fa referència a tots els participants. Seria una mena d'editorial?*

Sí. La redacció vol dir editorial. El Recvll, com quasi totes les revistes, s'expressa únicament i exclusivament per aquesta redacció o editorial.

◆ *Per què Recvll s'escriu amb v i no amb u?*

Són simplement qüestions gràfiques sense cap més importància per a la revista.

◆ *Què són els Premis Recvll i quina importància tenen?*

Els premis Recvll tenen la seva història. Podríem dir que vénen de la festa tradicional de Recvll, on es presentaven treballs. A l'any seixanta-quatre, en Benet Ribas,⁷⁹ va proposar la primera convocatòria dels premis Recvll, amb un objectiu clar: la promoció de la llengua catalana. Aquest premis encara els celebrem. Enguany portem 48 edicions. La cosa més maca del Recvll i dels seus premis es anar veient com la gent s'anima i hi participa entre d'altres coses. Per exemple, en Joan Adell,⁸⁰ el de la farmàcia, ara té aquesta “afició literària”, i ha tingut un notable èxit. Dintre de poc, al centre catòlic presentarem una obra seva. També és col·laborador del Recvll.

⁷⁸ Mossèn de Blanes durant molts anys.

⁷⁹ Gran promotor, col·laborador i director de Recvll. Benet Ribas és Recvll.

⁸⁰ Col·laborador actual de la revista Recvll.

Bé, doncs aquest senyor, que es mou ara per ambients literaris de Barcelona, quan diu que és de Blanes i que hi escriu li diuen: Ah! dels premis *Recvll*.

I això succeeix perquè tenen un prestigi i molts dels escriptors que ara estan com la Maria Mercè Roca, la Carme Riera.. han estat premis *Recvll* quan eren jovenetes. I això, per a la continuïtat, per a la transparència i per a la independència i pel bon encert li ha donat un prestigi i un reconeixement arreu de diferents indrets.

Si ara repasséssim una llista, i volguéssim fer un *top ten* de literatura catalana, trobaríem que un 30 o un 40% han participat i han estat premiats als premis *Recvll*.

Amb tota modèstia, podríem dir que els premis *Recvll* són l'acte cultural més important de Blanes, per la seva continuïtat, per la quantitat de gent que hi participa i per la projecció que té.

◆ *Per què va canviar el títol de la revista?*

Doncs... no ho sé exactament. Potser Recull d'Or era massa llarg, i amb la paraula *Recvll* ja n'hi havia prou ja que ella mateixa replegava, "recollia," tot allò que volia dir.

"Inicialment es deia Recull d'Or, quinzenari de novells escriptors. Al cap d'un any, però, va treure l'Or, d'aquells primers bolquers amb el que fou batejada."

◆ *Què es necessita per poder escriure-hi?*

Voluntat i ganes. Primer de tot, ganes de dir coses que estiguin una mica ben dites. De totes maneres si et refereixes al tema juvenil... poques pegues. Estan les portes obertes a tota col·laboració juvenil.

Després hem de diferenciar si una persona vol participar només ocasionalment, que ho farà a cartes al director, i o si ho vol fer permanentment o d'una altra manera.

Què demanem? Home, és una revista que vol ser “positiva”. Si és un escrit que vol fer mal a algú... no. També fugim una mica de la política. Si és una persona que vol manifestar el seu pensament polític i el sap estructurar bé, cap problema. Si és més en pla partidista... mirem de fer entendre que hi ha altres òrgans per expressar aquests ideals.

Si és política de Blanes o literària, endavant.

Si algú volgués crear una secció permanent miraríem cap a quina banda vol anar, pel sol fet que “hi hagi una mica de tot”. Si mires, ara, la revista pots trobar escrits de tota mena, per tots gustos, i és això el que vertaderament interessa. Hi ha cinema, música, història, religió, hi ha comentari local, psicologia, literatura, entrevistes...

◆ *Quines són les expectatives de futur?*

Moltes! Com a mínim seguir com fins ara.

Ara estem en una fase, que nosaltres anomenem de represa. El *Recvll* va estar tres anys sense sortir, justament perquè va tenir un problema econòmic. Un espònsor que havia publicitat molt, va deixar de pagar de cop i volta, amb un deute important.

Llavors va ser quan jo em vaig integrar altre cop d'una manera més activa. Em van venir a buscar i hi vaig tornar a participar. Hi escrivia ocasionalment.

Poc a poc, vam anar fent un “replanteig”, i vam dir: “De moment, això és com entrar en una casa. Entrem-hi, pintem-la, fem-la habitable, etc. Però ara hem de buscar aquest aire nou que seria la segona fase. Però la pregunta clau és: quina és la revista imprescindible que volem pel Blanes actual? Un Blanes molt diferent, molt més gran, que ha crescut desmesuradament en relació a altres pobles.

Ara tenim la sort que hi ha una sèrie de col·laboradors fixos amb els quals podem trobar les respostes a aquestes preguntes.

En qualsevol associació, si no hi ha una gent autoritzada i plenament qualificada anem malament, perquè tot suposa feina.

Sobretot mai ens hem d'averkonyir de les nostres arrels, simplement hem de voler anar a millor, però tenint sempre en compte d'on venim. Això ho veiem reflectit al mateix poble; un poble, és la prolongació d'un mateix. Mai has de renunciar a la teva essència.

- ◆ *Si no m'equivoco, la revista es va deixar de publicar durant la guerra. Què en saps, com va ser la tornada..?*

El català estava prohibit.

Jo sóc del 43, ja vaig viure una mica el final de la guerra.. però per exemple les classes les fèiem totes en castellà, i si parlaves en català et deien: *Hábleme usted en cristiano!* Les obres de teatre, aquí, al centre catòlic tampoc es podien representar en català. Podríem dir que aquí juguem amb diversos conceptes, però fos com fos, aquí et condemnaven o per ser comunista, o per ser massó, o per ser catalanista.

El simple fet de parlar en català et podia portar greus problemes.

Durant la meva època si volíem estudiar en català, ho havíem de fer en cursos, en seminaris, mig d'amagat, amb controls i multes...

De mica en mica, gràcies a gent lluitadora i emprenedora, el català va tornar a agafar aquella normalitat d'anys enrere.. si més no, una normalitat política.

8.1.2. ENTREVISTA A SALVADOR ROCA

En Salvador Roca, igual que en Joaquim Abril, va néixer als anys quaranta, i de ben jove s'involucra a *Recvll*. Comença com a col·laborador, fins a arribar a formar part de l'equip de redacció ara actualment.

◆ *Noms, cognoms, trajectòria..?*

La meua. Sóc en Salvador Roca i Ribas, i trajectòria... a veure: pel que fa referència a *Recvll* hi estic vinculat des dels disset o divuit anys, quan vaig començar a fer una secció on feia crítica de la cançó catalana. Aleshores, la revista sortia quinzenalment. És a dir, que jo cada quinze dies, feia una columna on parlava d'això i del seu ple apogeu: anomenava algunes discogràfiques, deia si hi havia algun nou cantant...

Més endavant, a través dels premis literaris, també em vaig lligar molt. Podríem dir que gràcies a en Benet Ribas, que llavors era el director, em vaig anar apropant cada cop més a la revista, i al cap de pocs anys, per dir-ho d'alguna manera, que funcionaven, em van oferir la possibilitat de ser membre del jurat dels premis. Llavors vaig entrar dins de l'organització dels premis, i com a membre del jurat, i fins avui que encara ho sóc.

I com a trajectòria personal, no te'n parlaré gaire, ja que no té gens a veure amb la trajectòria cultural. La meua feina ha estat fer de relacions públiques en una multinacional, que és *Coca-Cola*, fins ara que estic prejubilat.

Tornant al tema anterior, si parlem d'aquesta nova etapa de *Recvll* que surt mensualment i que es va modificant, em dedico a la part de redacció. L'equip de redacció el formem en Pere Reixach, en Quim Robert i jo.

◆ *Quants anys fa que hi participa? Per què va començar a participar-hi?*

Fa uns quaranta anys, i vaig començar per aquestes raons que et deia: m'agradava col·laborar-hi, tenia inquietuds... A més, en Benet Ribas era una persona que sabia

captar bé la joventut, ens donava llibertat, la qual cosa era difícil. En aquella època, als anys seixanta, era molt més difícil perquè els grans no tenien tant en compte els joves com avui dia. La veritat és que hi ha hagut moltes èpoques on la joventut ha dit que ha tingut dificultats a l'hora d'expressar-se. Suposo que encara es diu.

En la meua època, hi havia dues dificultats: una era que hi havia una educació rígida, i en la qual havies de ser més obedient; una altra, que estàvem governats políticament per una dictadura, que això era fort, que encara que avui dia sembli que expliquis batalletes... va ser real. Tot just fa cinquanta anys que ha passat. Fins al setanta-sis hi va haver dictadura en aquest país.

En resum, la meua vinculació ha estat aquesta, més els premis, en els quals hi continuo ja que m'agrada la qüestió cultural i perquè *Recvll*, a part de la seva història com a revista, sempre ha tingut clars uns paràmetres o objectius, i això m'agrada. Continua mantenint una mateixa línia per la llengua, pel català, de la mateixa manera que en Benet Ribas quan va crear els premis, també ho va fer amb aquesta idea, per conservar la llengua. A més a més de recuperar la llengua a nivell social, també s'havia de recuperar a nivell literari, i és per això que es van crear els premis.

◆ *Fent un petit parèntesi, m'he fixat que després de la guerra, al primer número, que és tot en castellà, hi apareix una sola pàgina en català, la poesia. A què és degut?*

Sí, és cert. La poesia d'en Pere Puig i Llença. A la mínima que podíem ens esquitllàvem del castellà. Però has de pensar que això comportava una multa darrera l'altra. *Recvll* tancava molt sovint per alguns articles, per escrits d'opinió, etc. Tot havia de passar censura. Abans de publicar-se la revista, s'havia de passar pel govern civil. De la mateixa manera, quan es feien els *Premis Recvll*, també s'havia de demanar permís, i fer un guió més o menys de com aniria la festa i què és el que es diria.

Si tu convidaves una sèrie de gent, i a més a més, els guanyadors dels premis, com podies tu, prèviament, dir el que dirien els guanyadors?

La qüestió meva, centrant-nos en el que m'has dit al principi, és per la qüestió de la cultura i de la llengua. Jo considero que encara avui, malauradament es necessita que es facin accions d'aquest tipus, perquè no està normalitzat en absolut.

◆ *En què consisteix la seva feina dins la revista? I dins dels premis?*

A la revista, com t'he dit, sóc al grup de redacció. Som els que supervisem els articles dels diversos col·laboradors, compaginem amb l'ajut de la impremta la distribució de pàgines i de textos, etc. O com ens passa amb aquest número, que anem sobrats d'original, i llavors clar, no et pots estendre més, ja que tenim unes limitacions econòmiques igual que unes limitacions de pàgines. En canvi aquest número (el de novembre) sortirà amb vuit pàgines més. Nosaltres ens financem a través de la publicitat i del que cobrem als subscriptors de la revista, que són dos euros al mes, menys les extraordinàries de Nadal i festa major que cobrem tres euros, ja que la revista també és molt més gruixuda, té més contingut i hi ha més anunciant. És a dir, no ens podem passar gaire.

Una altra cosa que cal tenir en compte és que tenim col·laboradors que no sempre col·laboren. Alguns sí que són fixos i col·laboren mensualment, però d'altres que et trobes que han deixat dos o tres números, i els dius: -“Bé que passa?”, i de sobte al número següent resulta que te'ls envien tots de cop.

És a dir, la nostra feina és aquesta, vigilar l'organització, coses que no es repeteixin...

Quant als *Premis Recvll* la meva funció consisteix a dirigir i preparar la festa que fem un cop l'any, a la sobretaula d'un gran dinar el segon diumenge de març, i llavors jo preparo les inscripcions, les taules, i tot el que comporta aquesta organització. Els cartells, vigilar que hi hagi el so corresponent, els convidats corresponents. Assegurar l'assistència dels col·laboradors, que d'això també se n'ocupa la secretària dels premis, que és la Maria del Vilar Puig, i després doncs, el dia de la festa, faig com d' *speaker* i presentador, faig una breu entrevista als guanyadors dels premis.

Però segurament la part més imprescindible dels premis, a part dels escriptors, és el jurat. El jurat està compost de diferents persones: hi ha un president, que en aquest cas es diu Vicens Vinorca, i llavors hi ha els altres membres. Tenim en Mario Sant Pere, que és poeta i s'ocupa del ponent de poesia, en Jaume Reixach i en Josep Maria Ripoll que fan el ponent de narració, l'excalcalde de Banyoles, Joan Solana, que és l'especialista de teatre, més Miquel Lluís Montaner, que s'ha incorporat aquest any també a teatre. Llavors hi ha en Panyella, que és poeta, i jo, i em sembla que aquests som tots.

El jurat ens trobem una setmana abans dels premis per assegurar-nos de dur a terme una bona tasca el dia de la festa, ja que els *Premis Recvll* s'han distingit sempre per donar tot el protagonisme al guanyador del premi. Ara hi ha altres premis que fan igual que els *Recvll* i es reuneixen abans per assegurar-se que els guanyadors hi seran. Nosaltres des del principi sempre hem intentat que els guanyadors estiguin en el moment de recollir el premi, ja que la gent que assisteix a la festa, el que li agrada és veure qui és el guanyador, quina cara té, com s'explica... i per això li fem aquesta breu entrevista. Just després d'haver guanyat el premi els demanem que ens parlin una mica de la impressió del moment, del que representa el premi, a què es dediquen, i de què tracta la seva obra.

D'altra banda, això també comporta com a feina, que des del mes de desembre fins al mes de març em passo tot el dia llegint. Has de pensar que són més de cent obres les que concuren. Les ponències de narració ja son quasi novel·letes, i si no et fan abans una prèvia selecció, no tens pas temps d'acabar amb tot. Per això per disciplina meva em lleigeixo tota la poesia, que són entre quaranta i cinquanta llibres de poesia i tot el teatre que són unes vint obres de teatre. Això ho faig perquè jo vull, però em comporta a vegades que he de llegir més de sis hores diàries. Tot té un preu en aquesta vida. Però, això que em comporta? Em comporta estar al dia de quines són els corrents. Tu no n'ets conscient, però això et dona aquest avantatge de conèixer.

Els participants més notoris són de Barcelona i comarques. També cal destacar la participació de Girona, les Illes i del País Valencià, on hi ha moltíssims concursants.

Cal dir que la llista dels guanyadors dels premis *Recvll* durant aquest quaranta - cinc anys fa respecte. Són gent que quan van guanyar el premi *Recvll* no els coneixia ningú i avui dia són totalment reconeguts. Molts d'ells han fet carrera al món literari: Carme Riera, Maria Antonia Oliver, Montserrat Roig, Jaume Cabrer, etc. Són gent que després han guanyat premis molt més importants quant a nom i a dotació econòmica.

Cal dir que els *Premis Recvll* són uns premis modestos, que han tingut des del primer moment un prestigi i, la veritat, és que no sé per què. Els premis han descobert nous valors, i cal dir que el jurat ens equivoquem com tothom. A vegades ens agrada fer apostes arriscades i visualitzar nous corrents, encara que sovint són apostes on no tothom hi està d'acord.

Al guanyador del premi se li edita el llibre i se'l torna a convidar l'any següent per presentar el llibre. En l'acte d'entrega de premis també es fa una crida als guanyadors on mostren a la gent el seu llibre i una breu explicació. A nivell local, alguns treballs es publiquen a la revista *Actual* i, altres, a la revista *Recvll*.

La publicació d'aquests treballs costa molts diners, surt de butxaques, moltes vegades particulars, d'alguns estaments públics que també ens financen, com el Consell Comarcal, la Diputació de Girona, l'Ajuntament de Blanes. Si no fos per totes aquestes ajudes tot això no seria possible.

Cal recordar que el gran home que ho va crear va ser en Benet Ribas, que a més els va posar el nom de la mateixa revista, *Recvll*.

◆ *Com definiria la revista?*

La revista, avui la definiria com una revista amb una visió cultural, catalana i cristiana. Tot això ja ve dels orígens. Es manté però canviant segons els temps en els quals vivim.

Recvll és conscient que estem en un país cristià, i no només parlo de Catalunya, sinó també d'Espanya i d'Europa, vulguem o no vulguem.

La revista té una certa *dignitat d'opinió*. Un altre tret és que no ens barregem en política, no volem entrar en aquest joc que ara està tan de moda que no és res més que un pou sense fons. Cal dir que molts volen fer política en majúscules quan no arriben ni a minúscules.

Tot el que faci referència a la cultura i a la llengua, benvingut sigui. És més, li volem donar el ventall més ampli possible. I com ho fem? Doncs a través de les diferents seccions: hi ha una que parla de cinema, una de qüestions literàries, una altra de música, de psicologia, qüestions socials... Ens agrada també comparar l'abans i ara i adonar-nos d'aspectes negatius o positius que evolucionen amb el pas dels anys.

8.1.3. ENTREVISTA A QUIM ROBERT

En Quim Robert és un home orgullós de les seves vivències que actualment s'encarrega de la part de la fotografia a la revista *Recvll*. A més, participa amb l'equip de redacció.

◆ *Noms, cognoms, edat, ocupació, una mica de la teva trajectòria..?*

El meu nom és Joaquim Robert i Ruiz, tinc 72 anys, però un esperit molt jove.

Quant a la meua trajectòria, començaré parlant del negoci familiar del meu pare, que per circumstàncies diverses es va haver de tancar. Llavors ens vam repartir entre la família les diverses parts del guany de la fàbrica, i jo, que ja veia venir la situació, vaig poder salvar la part que em pertocava.

Gràcies a que jo era el *señorito que tenia la fàbrica*, vaig poder començar una trajectòria com a navegant, vaig endinsar-me en el món de la vela, que era vertaderament el que a mi m'agradava, la meua vida i la meua afició a la vegada.

Vaig estar anys i anys aquí a Blanes, i també a Arenys, gràcies a uns contactes que, per circumstàncies familiars vaig aconseguir fer i mantenir.

Tan lluny va arribar el meu camí com a navegant, si més no, en el conjunt del món de la vela, que fins i tot em van convocar per a les olimpíades de 1992, com a un dels dirigents del sectors de vela.

Gràcies a la vela vaig fer molts contactes i vaig gaudir d'uns anys inoblidables que encara ara enyoro.

La fotografia va venir després, quan cada cop em vaig anar allunyant més de la vela. Sempre m'ha agradat això de la fotografia, i sempre ho he dut amb mi. Però no va ser fins que vaig perdre a un ésser estimat, que no em van animar i em vaig adonar que podia fer coses maques, i començar la meua etapa amb això de la fotografia.

Podríem dir que tot va començar quan va morir en Crous, l'antic fotògraf de la revista. Abans que aquest morís, en Joaquim Abril i jo n'erem els directors, i en

morir en Crous, em van demanar a mi si em podia passar a dedicar a la part de fotografia. I així ho vaig fer.

A part d'això, de la relació amb la revista, ara darrerament han fet una exposició de fotos meves, i n'estic molt content i orgullós.

◆ *Quin vincle té vostè amb la revista?*

Bé, jo sóc el responsable de Blanes Recvll, i la seva secció de notícia. Però la meva ocupació més “vistosa”, per dir-ho d'alguna manera, és la fotografia.

Sempre intento acompanyar tots o la majoria d'escrits de la revista amb una fotografia adient al que es diu. També em demanen portades, i jo, encantat, les faig. La veritat és que considero que domino bastant certs programes per retocar i arreglar fotografies, com el Photoshop, per exemple.

També cal dir, que gaudeixo del privilegi de poder tenir càmeres realment professionals i bones, i diversos objectius, que permeten fer de la meva feina, una tasca més còmoda i pràctica.

◆ *Quina importància té la fotografia dintre de la premsa?*

Jo sincerament, considero que una foto és més que mil paraules. La veritat és que els meus companys i jo, hem comprovat que si tens una mica de picardia, i saps col·locar les fotos als llocs adequats, sempre tindràs molt de guanyat. Una fotografia maca, incitarà molt més la vista que un escrit de dues pàgines (no estem parlant d'importància, sinó d'un tret merament visual i estètic).

◆ *Em podria explicar alguna cosa dels inicis de la revista?*

La veritat és que crec que estic més arrelat a l'actualitat que no pas als inicis, i tot a causa de la pèrdua de la fàbrica de meu pare i, per suposat, com ja t'he dit abans, a la meva llarga etapa com a navegant.

◆ *Quans anys fa que hi participa vostè?*

Oficialment, fa quatre o cinc anys, tot i que la meva relació amb la revista ve d'abans.

Com ja t'he explicat, tot va començar en morir en Crous, quan en Joaquim Abril em demanà si em podria ocupar a partir d'aleshores de la part que li tocava a en Crous.

La veritat és que va ser un pas molt gran per a mi poder gaudir de diverses distraccions com el *Recvll*, Ràdio Blanes, aires Sardanistes, etc, i altres projectes en els quals he participat.

8.1.4. ENTREVISTA A JOAQUIM ABRIL

En Joaquim Abril és un home blanenc nascut el 1946, resident a Lloret de Mar actualment, que ha dedicat gran part de la seva vida a *Recvll*, fent d'ella un meravellós camí, recolzant allò en el que creia i gaudint d'un entorn familiar i càlid, com és el cas del mateix Benet Ribas, i ara, de l'equip de *Recvll* actual. Cal destacar el seu vesant com a escriptor i també com a fotògraf.

◆ *Em podria parlar del naixement i creixement de la revista, influències...?*

El *Recvll* neix sota les influències ideològiques del bisbe Torres i Bages⁸¹ i d'Enric Prat de la Riba⁸².

Sota aquestes influències, el *Recvll* era un conjunt catòlic, ja que això de cristià no es portava llavors, i catalanista. Així que podríem dir que la base va ser aquesta: intel·lectual, literat, i catòlic - catalanista.

Recvll va voler reafirmar la nostra llengua, perquè en aquella època es feien molt poques coses en català, tot era en castellà.

Recvll comença la seva trajectòria influenciat pel senyor Ruyra, que vivia Blanes (concretament al carrer Ample).

Imagina't: davant de casa d'en Ruyra, hi ha la sabateria Sagrera⁸³; tres o quatre cases més avall de casa d'en Ruyra, hi havia Salvador Cornellà, que avui dia és la *Botiga de fruita d'en Borràs*, i a davant d'ell en Balliu.

La primera impremta on es va fer *Recvll* estava sota de la casa d'en Ruyra, on avui hi ha una botiga de roba i souvenirs. Ell els hi deixava el local i de tant en tant baixava i els repassava les faltes d'ortografia del que havien escrit. És a dir que, amb l'impuls del senyor Ruyra, *Recvll* va néixer i va començar a créixer.

⁸¹ Gran influència per a *Recvll*.

⁸² Primer president de la mancomunitat catalana.

⁸³ Un dels fundadors de *Recvll*.

Els inicis de la revista van ser quatre números fets a mà. Després d'un temps, hi va haver un mesenes que es deia Pasqual Boades, que era molt ric i sempre ajudava a tothom que estigués dins d'alguna activitat cultural, que els va comprar una màquina anomenada velògraf (era semblant a una màquina d'escriure, però en comptes d'anar amb cinta, funcionava gràcies a una cera que tenia a l'interior i a una maneta, que, en fer-la girar, es quedava gravat tot el que prèviament havia estat premsat en la cera.)

Gràcies a aquesta màquina, el cinquè número va ser velografiat.

Posteriorment es va passar a fer amb impremta, on aparegué un article que duia per títol "El que volem", on la revista anunciava els seus progressos i novetats (passarà a tenir notícies, més interès local...)

- ◆ *Llegint les portades de tots els números del 1936, m'he adonat que destaca una que no té res a veure amb les anteriors. És tracta del recordatori d'una noia jove que ha mort fa poc, i la revista ho publica tot just d'haver estat parlant durant quasi tots els números de política. En sap la causa?*

En aquella època, si eres subscriptor de *Recvll* i mories, sobretot si era una mort molt jove, i es tractava d'una família blanenca, es publicava l'esquela.

El *Recvll* era d'una ideologia de dretes, catòlica i catalana. El que passava és que molts fills de Blanes vivien a Barcelona, i només venien a l'estiu. Eren gent d'una notable economia, eren rics. Llavors, què passava? Que al final dels números trobaves anuncis de negocis de Barcelona, ja que els seus propietaris eren de Blanes, com per exemple el *Bazar Perpinyà*. Fins i tot, quan aquesta gent venia a l'estiu a Blanes, *Recvll* els saludava dient així: salutem a la família Perpinyà (per exemple) que comença a passar les vacances a Blanes. Tot això ho feien perquè aquesta gent eren els que portaven cèntims al *Recvll*. Segurament la portada que m'has ensenyat feia referència a una noia rica blanenca amb negocis a Barcelona, i com que el funeral es feia a Blanes, li feien aquest recordatori.

També es publicaven els naixements d'aquesta gent, és a dir, quan alguna persona d'aquestes que ajudava *Recvll* tenia un fill, al número següent apareixia ben destacat.

Joaquim Ruyra, Joan Junceda i V. Coma i Soley, juntament amb en Benet Ribes i Pere Puig, fent tertúlia en la que fou llibreria d'en Salvador Cornellà.

- ◆ *M'ha sorprès que l'últim número publicat abans de la guerra no parli de política ni mostri la por d'un poble al qual li esperen anys de dictadura.*

Quan va venir la guerra van tancar la revista perquè sortia en català, i l'últim número no es va arribar publicar. El que tens tu és l'últim número imprès, perquè l'últim número havia de sortir el 18 de juliol, i es va quedar a l'impremta i no va sortir.

El número que faltava era el que ja portava tots els esdeveniments de la festa major. Ja estava preparat per sortir, quan just en començar la guerra, un grup franquista va entrar a casa d'en Benet Ribes i li van cremar tots els *Recvll*.

Aquí a Blanes, al 1936 quan van guanyar les esquerres, es van fer molts de disbarats. Pel sol fet d'anar a missa et buscaven, pel sol fet de tenir coses escrites en català, et buscaven, primer uns i després els altres. M'explico: Blanes ha rebut de les

esquerres i de les dretes. Primerament, les esquerres es van enfrontar sobretot al catolicisme, i més endavant, les dretes, a la catalanitat.

Aquest mateix juliol de 1936 és quan es va cremar l'Església de Blanes i el santuari del Vilar. Van ser uns moments molt durs per la gent catòlica de Blanes.

Llavors fins al 1949 no es va tornar a publicar res, ni tan sols d'amagat. Pensa que molts dels col·laboradors van haver d'anar a la guerra, igual que el meu pare. Si t'apuntaves molt bé, i si no, et venien a buscar.

Llavors al 1949, per poder tornar a sortir va haver-ho de fer com a *Órgano de hombres de acción católica*. Aleshores es feia tot en castellà, i amb un gir cap a la dreta però de to diferent. No era exactament com els primers números o com els del 36 que defensaven les dretes. Eres unes dretes molt diferents. Unes dretes sotmeses a una dictadura, unes dretes franquistes. Fins i tot els noms dels col·laboradors havien de sortir en castellà. L'única cosa que ens van deixar, va ser que les poesies, igualment que uns anys després de la guerra aquí van permetre també tocar sardanes, es fessin en català.

Del que no es van adonar va ser del logotip de la portada. Al cantó de les lletres de *Recvll* apareixia igual que ara l'escut de Roger de Flor, un dels almirans de la flota catalana, de l'època de Jaume I el Conqueridor, i la bandera de Blanes.

◆ *Em podria fer un petit recorregut dels directors de la revista?*

Quan va néixer *Recvll*, el primer director que va tenir va ser en Salvador Cornellà, tot i que, com ja t'he dit abans, Salvador Cornellà n'era el director, però, el pare espiritual, i l'home que els orientava era en Joaquim Ruyra, que mai va ser director, més bé, en va ser un "assessorador", tan lingüísticament com culturalment.

Després de la mort de Salvador Cornellà, no sé exactament qui el va succeir. Et puc dir que abans de la guerra, abans del 36, més que res el portaven els fundadors de *Recvll* més en Benet Ribas (cal dir que quan va passar això en Benet Ribas tenia només setze i disset anys com en Pere Puig i Llensa, i els altres eren una mica més grans).

Després de la guerra el van anar portant en Benet Ribas i companyia, tot i que cal dir que constava que el *jefe* per dir-ho d'alguna manera, era el que portava allò de l'acció catòlica, que aleshores era el pare d'en Pere Reixach.

Els problemes van arribar quan va sortir una llei que exigia que el director de la revista havia de tenir el títol de periodista. Aquí van començar els problemes ja que a la revista no hi havia cap periodista. Al mateix temps també ens van obligar a crear una societat anònima que estigués sempre “darrere” de la revista (aquesta societat la formàvem deu persones de Blanes de les quals algunes són vives i d'altres ja són mortes. Aquestes deu persones vam posar 100.000 pessetes i ens van donar deu accions. Aquestes persones érem: Benet Ribas, Maria Ribas i Llorens, Josep Mestres, Salvador Reynaldos, Joaquim Abril, Salvador Roca, Fèlix Roca, Jesús Crous, MariCarme Barcons i Josep Ametller.)

Llavors *Recvll*, preocupat pel que pogués passar, va anar a buscar algú amb la mateixa ideologia que pogués fer de director, és a dir, que pogués signar com a director, ja que la feina la seguia fent en Benet. Alguns d'aquests “directors” van ser el senyor Pere Madrenys (que ara està jubilat), fundador i col·laborador del *Punt Diari*, i el senyor Antoni Plaja i Mateu, que havia estat periodista del *Correu Català*. Malgrat tot en Benet Ribas va seguir sent el director *de facto* fins que es va morir. Seguidament ens van complicar més la vida, i va sortir una llei del senyor Fraga, que deia que no solament havies de ser director amb títol de periodista, a més havies de viure al poble on es feia la revista.

Llavors, l'Antoni Plaja i Mateu, va venir a empadronar-se a l'ajuntament de Blanes, i tots junts ens les vam enginyar per fer creure que vivia aquí.

Poc després, aquesta llei es va abolir i ja tothom va poder tornar a ser director de qualsevol diari o revista sense cap títol. Va ser en aquest moment quan el nom de Benet Ribas va figurar com a director, tot i que ell havia fet de director des de l'any cinquanta fins que va morir.

Quan es va morir en Benet Ribas, jo vaig ser el director durant vuit anys, i ara actualment, tot i que no hi ha un director pròpiament dit, podríem dir que és en Pere Reixach, tot i que com a equip de redacció també trobem en Salvador Roca i en Quim Robert.

◆ *Actualment vostè que hi fa a la revista?*

Jo ara actualment escric com a col·laborador una secció que es diu “De la meva petita memòria blanenca”. Faig uns articles de recordatori de coses que m’havien passat a mi, i d’històries que han passat dins del poble.

D’un fet real que va passar, jo sempre m’invento una història, i al mateix moment que es publica l’article, l’impremta em fa un llibre on consten tots ells; ara ja tinc 180 pàgines.

◆ *A part del Recvll, ara es dedica a alguna cosa més referent a l’escriptura?*

Bé, a part del *Recvll*, faig aquest llibre que t’he explicat abans i, a més a més, també faig fotografia.

8.1.5. OPINIÓ D'AITOR ROGER

Seguidament escriuré l'opinió d'Aitor Roger i afegiré algunes de les paraules textuais que em va dir durant la nostra xerrada (vaig trobar interessant presentar la informació de diferents maneres, i en aquest cas no he volgut estructurar-ho en forma de entrevista.)

L'Aitor Roger és un col·laborador de la revista *Recvll* des de la represa de fa tres anys (escriu la columna de fets històrics anomenada “Blanes instants perduts”).

Al 2006 la revista va estar un temps parada per problemes econòmics, i un cop va tornar a sortir, van començar a participar-hi nous col·laboradors, com per exemple l'Aitor.

L'Aitor creu que la revista segueix amb els mateixos objectius que es va proposar al principi, però d'una manera més actual, portant aquests mateixos objectius als nostres dies. “Es tracta d'una revista catalana i religiosa que dóna especial importància al catolicisme,” diu l'Aitor.

Aquesta importància al catolicisme la podem veure reflectida en les col·laboracions de tres mossens de Blanes: en Jaume Reixac, en Peric i en Miquel Àngel.⁸⁴

L'Aitor creu que *Recvll* és una revista “del poble” amb uns inicis mítics i que ja té tradició a Blanes.

Un dels trets que cal destacar de la revista són els Premis *Recvll*, “que surten de la revista ja que li donen nom, però podríem dir que van més enllà”, opina Aitor. Hi ha, fins i tot, dos llibres dels Premis.

Segons ell, situa Blanes dins del mapa català, ja que tenen realment un reconeixement important i donen un cert renom a qui els guanya (permet publicar la teva obra.)

L'Aitor Roger creu també que la revista persegueix fer poble, i sobretot seguir amb el compromís de defensa de la catalanitat. Diu “que és important donar-te a conèixer, formar part dels mitjans de comunicació, i crear el teu propi bagatge”.

⁸⁴ En Jaume Reixac i en Peric capellans de Ca la Guidó, i en Miquel Àngel, capella de l'Església Santa Maria de Blanes.

En definitiva, si sintetitzem les paraules l'Aitor Roger, trobem que:

“La revista compleix tots els objectius que busca, té un seguiment important i efectua explícitament una crònica del dia a dia. Proporciona informació a part d'aprofundir amb articles d'opinió, de canvis històrics, d'interès blanenc... i gairebé sempre sense tenir en compte la política.”

9. FOTOGRAFIES REPRESENTATIVES

El president de la Generalitat, Jordi Pujol, s'adreça als assistents de la Festa dels premis literaris de 1977, acompanyat del Conseller de Cultura, el senyor Max Canher.

Dinar Premis Recvll

El Molt Honorable senyor Josep Tarradellas és present a la festa de l'any 1980

Commemoració i recordatori de tots els Premis Recvll. Als extrems Benet Ribas (a la dreta) i Joaquim Abril (a l'esquerra)

Salvador Roca entrevista Maria Mercè Roca. Any 1985

L'actual director de Recvll a l'esquerra. A la seva dreta, Joaquim Abril, antic director de Recvll

Benet Ribas i Joaquim Abril

La Consellera de Cultura Iliura a Joaquim Abril, exdirector de Recvll, la placa commemorativa del 40è aniversari dels Premis.

